

Δρος Χαράλαμπος Μ. Μπούσια
Μ. Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΙΩΣ ΕΚΚΛΑΜΨΑΝΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΕΜΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ

Μετὰ προσθήκης Παρακλητικοῦ κανόνος,
χαιρετιστηρίων Οἰκῶν καὶ Ἐγκωμίων

ΑΘΗΝΑΙ 2003

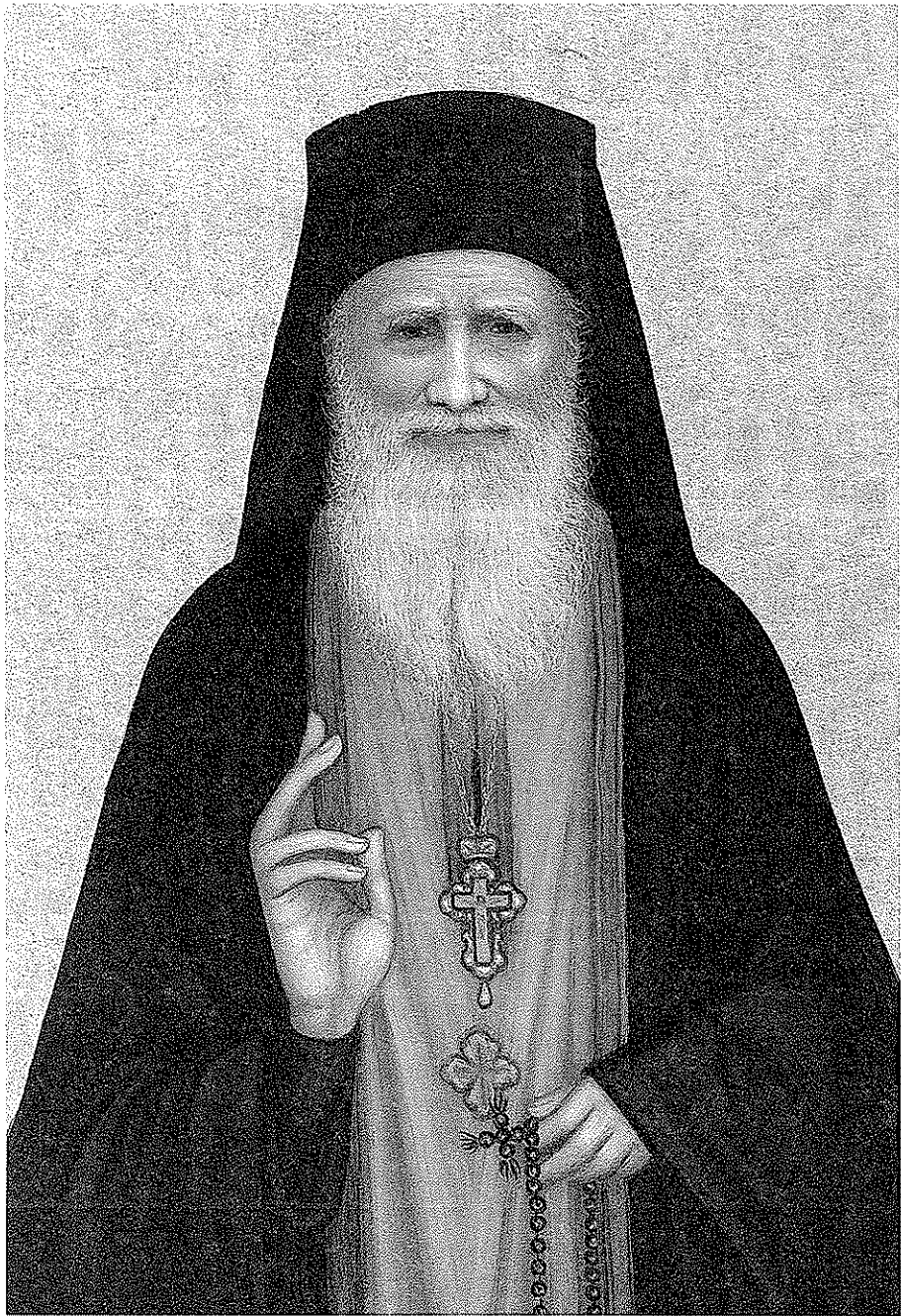
Α' έκδοσις, Νοέμβριος 2003

© Ίερόν Γυναικείον Ήσυχαστήριον Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος,
Μήλεσι Ὁρωποῦ.

*Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ
Ίερομονάχου Ἀμφιλοχίου Διακάκη.*

Έκδοτική Παραγωγή: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΑΒΕΕ - Ἀρδητοῦ 12-16, Μέγας 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513 - Fax: 210.923.7033 - www.eptalofos.com.gr - e-mail: info@eptalofos.com.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἶναι χαρμόσυνο τὸ γεγονός ὅτι ὁ διακεκριμένος ὑμνογράφος Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας ἀποφάσισε νὰ ἐκδώσει τύποις τὴν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν εἰς τὸν σύγχρονόν μας ὄσιον Γέροντα Πορφύριον, τὸν καυσοκαλυβίτην, τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐποίησεν. Εἶχε τὴν χαρὰν νὰ γνωρίσει προσωπικῶς ζῶντα τὸν Γέροντα καὶ νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ τὴν εὐλογίαν του εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν του στὸν Κούτουρλα Εὐβοίας, ὅπου διατηρεῖ καὶ ναΐδιον. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Γέροντος Πορφυρίου συνέταξε ἐκ τῶν πρώτων τὴν ἀσματικὴν του ἀκολουθίαν, τὴν ὁποίαν ἐν συνεχείᾳ συνεπλήρωσε μὲ χαιρετιστηρίους οἴκους, ἐγκώμια καὶ παρακλητικὸν κανόνα. Αὐτὴν τὴν ἀκολουθίαν ἀπέστειλε ἀπὸ τότε πρὸς τὴν ἀείμνηστον πρώτην ἡγουμένην τοῦ Ἱεροῦ Γυναικείου Ἡσυχαστηρίου «Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος» γερόντισσαν Πορφυρίαν, γράφοντάς της ὅτι εὐχαριστεῖ τὸν Κύριον, ποὺ τὸν ἀξίωσε νὰ ἀνταποδώσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ὑποχρέωσίν του πρὸς τὸν Γέροντα Πορφύριον «τὸν φωστῆρα αὐτὸν τῆς ἐποχῆς μας». Εἶναι ἐκφραστὴς καὶ αὐτὸς τῆς κοινῆς πεποιθήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν ἀπὸ πολλοὺς μαρτυρημένη ὁσιότητα τοῦ ὁσίου Γέροντος Πορφυρίου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ὁσίου Γέροντος Πορφυρίου, τὰ ὁποῖα καὶ προσέλκυσαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἄκρα ταπεινώσις του. Αὐτὸ ἐπισημαίνει ὁ ὑμνογράφος μας ἀπὸ τὰ πρῶτα τροπάρια γράφοντας, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὄσιον Γέροντα, «μισῶν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου καὶ πάντα ἔπαινον, ἀρτίως ἀνεδείχθης ταπεινώσεως κέρας». Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς δοξάζει τώρα αὐτὸν ὡς καλὸν ἐργάτην τοῦ εὐαγγελίου καὶ πιστὸν δοῦλον καὶ ἀγαθὸν τόσον εἰς τὴν γῆν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου, κατὰ τὸν ὑμνογράφον καὶ τὴν συνείδησιν τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον ὄλον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «δόξης ἔτυχε τῆς κρείττονος». Εἶναι πράγματι ἀληθινὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅτι ὁ πιστὸς κερδίζει εἰς τὸ πολλα-

πλάσιον, χωρίς νὰ τὸ ἐπιδιώκει, ὅλα ὅσα ἀνιδιοτελῶς καὶ ἀνυστερό-
βουλα θυσιάσει. Μακάρι ὅλοι νὰ καταλαβαίναμε ὅτι πηγὴ τῆς μακα-
ριότητος εἶναι τὸ δοῦναι καὶ ὄχι τὸ λαμβάνειν. Ὅπως καὶ πηγὴ ὅλων
τῶν πολέμων εἶναι «τοῦ πλούτου ἀχορταγιά, τῆς δόξας πείνα», ὅπως
λέγει καὶ ὁ ποιητής.

Ὁ Γέροντας Πορφύριος ὑπῆρξε ἓνας ἄνθρωπος γεμᾶτος ἀγάπῃ,
ἀνοιχτὸς σὲ ὅλους, ποὺ θυσιαζόταν γιὰ τὸν καθένα. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
ποὺ εἶναι ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλους μας καὶ γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς
ξεχωριστὰ ὡς νὰ εἶναι ὁ καθένας μας ἡ μοναδικὴ ἀγάπῃ του. Πλού-
σιος, πλουσιώτατος σὲ ἀγάπῃ, ὅπως ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον πρῶτα
ἀπ' ὅλα ὑπεραγαποῦσε, «εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς ἔρριπτε βάλσαμον
παρηγορίας, ἐλπίδος, ἀγάπης καὶ πίστεως», ὅπως γράφει ὁ ὕμνο-
γράφος μας Δρ Χ.Μ. Μπούσιας εἰς τὸ συνοδεῦον τὴν ἀσματικὴν ἀκο-
λουθίαν συνοπτικὸν συναξάριον. Ζώντας μέσα στὴν ἀγάπῃ ἔβλεπε
καθαρὰ τὸν Χριστό μας νὰ μὴ κρατᾷ τὴν κόλαση στὸ χέρι, νὰ μὴ
μᾶς φοβερίζει, ἀλλὰ νὰ μᾶς καλεῖ νὰ ζήσωμε μαζί του τὴν χαρὰ τῆς
χριστιανικῆς ζωῆς. Μακάρι ὅλοι νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὸ Γέροντα καὶ
τὴν ἀκολουθία του αὐτῆ, αὐτὴν τὴν ξεχασμένη ἀλήθεια, ὅτι «ὁ Θεὸς
ἀγάπῃ ἐστίν», ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ὅτι τὴν χαρὰν ποὺ δίδει
τίποτε δὲν τὴν ἀφαιρεῖ.

9 Νοεμβρίου 2003.

Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Γ.Π.Α.

ΜΙΚΡΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ

Στὴν ἐποχὴ μας, ἐποχὴ τῆς πνευματικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀπειθείας, τῆς φιληδονίας, τοῦ εὐκόλου κέρδους καὶ τῆς προσκολλήσεως στὰ φθαρτὰ καὶ ἔνυλα ὁ Κύριός μας, «ὁ θέλων πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Β' Τιμοθ. γ' 7) μᾶς ἔστειλε σοφοὺς καθοδηγητὲς καὶ πνευματικοὺς πατέρες. Στὸ «κλεινὸν ἄστν» τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου «ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία» ἔπρεπε νὰ «ὑπερπερισσεύσῃ ἡ χάρις» (Ῥωμ. ε' 20), γιὰ νὰ πληρωθεῖ ὁ λόγος τοῦ οὐρανοβάμοнос ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν. Ὅπως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεὸς ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του, τοὺς προφῆτες, ἔτσι καὶ ἐδῶ ἔστειλε τὸν ἀνθρωπὸ του, τὸν μακαριστὸ Γέροντα Πορφύριο. Ὁ νέος αὐτὸς ὄσιος τῆς Ἐκκλησίας μας χαριτώθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἔγινε σκευὸς εὐχρηστο τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Νουθέτησε, δίδαξε, κατεύθυνε, ἰάτρευσε, πρόβλεψε, διέβλεψε, ἀνέπαυσε ψυχές, ἔνωσε διεστῶσα, ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔδειξε τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας.

Ὁ ὄσιος Πορφύριος, ὁ νέος ἀσκητῆς, ὑπῆρξε ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ἀνθρωπος τῆς προσευχῆς, ἀνθρωπος τῶν χρηστῶν ἡθῶν, ἀνθρωπος τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς καὶ κενώσεως στὴν ἀγάπη τῶν κατατρεγμένων, τῶν καμνόντων, τῶν ἐμπεριστάτων. Ἀγάπησε τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαπήθηκε ἀπὸ Αὐτόν, τὸν «ἀγαπῶντα δικαίους» (Ψαλμ. 145, 8). Βίωσε τὸν σωτήριο νόμο Του καὶ τὰ ἐντάλματά Του μὲ ἀπλότητα καρδιάς.

Πλήθη πιστῶν καθημερινῶς ἔτρεχαν στὴν Πολυκλινικὴ τῶν Ἀθηνῶν, στὰ Καλλίσια καὶ στὸ Μήλεσι, γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐχὴ του καὶ νὰ ἀποθέσουν στοὺς ὤμους του τὸ βαρὺ φορτίο τῶν προβλημάτων τους. Καὶ αὐτὸς δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ φύγουν παραπονούμενοι. Μὲ τὴν παρρησία ποὺ εἶχε πρὸς τὸν Κύριο ἔσπευδε ὅλους νὰ τοὺς ἱκανοποιήσει. Ἀκόμη καὶ αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκη, ἀλλὰ δὲν προλάβαιναν, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ ποὺ ἐπικρατοῦσε, νὰ τοῦ κατα-

θέσουν τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀγωνίες τους, τοὺς ἀνέπαυε μὲ τὸ διορατικὸ χάρισμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχε προικίσει ὁ Κύριος.

Καὶ τώρα, μετὰ τὴν ὀσιακὴ του κοίμησιν ἐξακολουθεῖ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναδεικνύει ποταμὸ ἀστείρευτο θαυμασίων, γιατί ἔτσι ἀντιδοξάζει ὁ Κύριος αὐτοὺς ποὺ τὸν δόξασαν μὲ τὴν ὀσιακὴ βιοτὴ τους.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, ποιοὺς ἦταν ὁ μακαριστὸς Γέροντας.

Γεννήθηκε στὸν Ἅγιον Ἰωάννη τῆς Εὐβοίας, χωρὶς ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Ἀλιβέρι τῆς ἐπαρχίας Καρυστίας. Οἱ γονεῖς του, ἀπλοὶ καὶ ἀγράμματοι, δύσκολα τὰ ἔφερναν πέρα ἀσχολούμενοι μὲ τὴν κτηνοτροφία. Βοσκὸς καὶ ὁ ὀσιός μας δὲν ἔμαθε πολλὰ γράμματα, ἀλλὰ εἶχε μέσα του τὴν θεία χάρη, ἡ ὁποία «ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδασκε», ὅπως ψάλλει κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεανικῆς του ζωῆς ὁ μετέπειτα Γέροντας Πορφύριος μιμούμενος τὸν ὀσιο Ἰωάννη τὸν Καλυβίτη διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν γονέων του καὶ κατέφυγε στὸ ἀγιώνυμο ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Ἐκεῖ διάλεξε τὴ Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων καὶ ὑπετάχθη σὲ δύο ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα ἀσκητές. Ἦ κατὰ Θεὸν προκοπή του ἦταν ἐμφανὴς καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ὑπακοή του καὶ τὸ ἀσκητικὸ του φρόνημα. Λόγοι, ὅμως, ὑγείας τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐπανέλθει στὸν κόσμον, ὅπου δὲν μείωσε τὸν ζῆλό του γιὰ τὰ ἀσκητικὰ παλαίσματα. Γιὰ νέα πνευματικὴ του παλαίστρα διάλεξε τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους τῶν Λευκῶν, κοντὰ στὴν πατρίδα του. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν πῆρε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου Πορφύριος καὶ τὸν χειροτόνησε διάκονο καὶ ἱερέα στὸ Ἐπισκοπεῖο τῆς Κύμης δίδοντάς του τὸ ὄνομά του, μὲ τὸ ὁποῖο ἔγινε παγκοίνως γνωστὸς στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα. Ἐπειδὴ πίστευε ὅτι ὁ τρόπος ζωῆς καὶ ὄχι ὁ τόπος κατοικίας ἀγιάζει τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ φθάσουν στὴ θέωση, ἦλθε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα. Ἀνέλαβε πνευματικὸ ἔργο μὲ κέντρο πρῶτα τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν, ἀργότερα τὸ μονῆριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὰ Καλλίσια τῆς Πεντέλης καὶ τέλος στὸ Μήλεσι, ὅπου ἱδρυσε τὸ ἡσυχαστήριον τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Παντοῦ, ὅπου ἱεουργοῦσε δεχόταν πλήθη ἀνθρώπων, στίς καρδιὰς τῶν ὁποίων ἔρριχνε βάλασμα παρηγορίας, ἐλπίδος, ἀγάπης καὶ πίστεως. Διακρινόταν γιὰ τὸ προορατικὸ, τὸ διορατικὸ, τὸ ποιμαντικὸ καὶ τὸ ἱαματικὸ χάρισμα.

Ἀστέρας πρῶτου μεγέθους ὁ σοφὸς Πορφύριος ἐπεθύμησε νὰ δύσει στὸν τόπον ποὺ πνευματικὰ ἀνέτειλε, στὸν Ἄθωνα. Ἐτσι, λίγους μῆνες πρὶν τὴν μετάστασίν του πρὸς τὴν αἰωνιότητα ἀνέβηκε

στά Κουσοκαλύβια, όπου περίμενε τή στιγμή τῆς ἀναλύσεώς του, «ἵνα σὺν Χριστῷ εἶναι» (Φιλιπ. α' 23). Τὴν ἀγία του ψυχὴ παρέδωσε στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου του Ἰησοῦ τὴν 19η Νοεμβρίου / 2α Δεκεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1991 καὶ ἐτάφη στὸ κοιμητήριό τῆς Σκῆτης τῶν Κουσοκαλυβίων. Ἡ κοίμησή του ἀνακοινώθηκε μετὰ τὴν ταφή του κατὰ ρητὴ ὁδηγία τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἐπιζητούντος τὴν ἀφάνεια Γέροντος. Ἔτσι, χωρὶς δημοσιότητα ἔγινε καὶ ἡ ἀνακομιδὴ τῶν σεπτῶν του λειψάνων μετὰ μία τριετία, γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ τιμὴ του καὶ ἡ δόξα του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μάλιστα, κατ' ἐντολή του πάλιν ἐκρύβησαν σὲ δύσβατο μέρος τοῦ Ἁθῶνος, ἄγνωστο καὶ σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ πνευματικά του τέκνα.

Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ θαυμαστὸς Γέροντας Πορφύριος, ποὺ τὸν θαυμάστωσε ὁ Κύριος πολὺ περισσότερο μετὰ τὴν κοίμησή του, ἢ ὅποια ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πανηγυρικὰ ἐορτάζεται ἀπὸ τὸ φιλόθεο πλήρωμα.

X.M.M.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΙΩΣ ΕΚΚΛΑΜΨΑΝΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΕΜΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ

Ψαλλομένη τῇ ΙΘ' Νοεμβρίου / Β' Δεκεμβρίου,
ἐν ἣ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν
στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη,
δεῦτε, συνδράμωμεν,
περιχαρῶς τιμῆσαι
Πορφυρίου τὴν μνήμην·
σωφρόνως γάρ, δικαίως καὶ εὐσεβῶς
ἄρτι πέλαγος ἔπλευσε
τὸ πολυκύμαντον βίου καὶ εἰς Θεοῦ
ὄρμον ἄκλυστον κατήντησε.

Στοιχῶν ὁσίων ἀρτίως
θεοειδῆ βιοτῆ,
ἀμέμπτῳ πολιτείᾳ,
παραδόξοις σημείοις

διέπρεψας ἐν κόσμῳ καὶ διδασχαις·
ὄθεν, πάτερ Πορφύριε,
πιστῶν κατηύφρανας πλήρωμα ἐπὶ γῆς
καὶ Κυρίῳ εὐηρέστησας.

Μισῶν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου
καὶ πάντα ἔπαινον
ἀρτίως ἀνεδείχθης
ταπεινώσεως κέρας,
Πορφύριε, πατέρων νεοφανῶν
πολυτίμητε σάπφειρε·
διὸ καὶ λάθρα βιώσας ὡς ἀληθῶς
δόξης ἔτυχες τῆς κρείττονος.

Ὠς ἀπλανῆς κατευθύντῳ
πιστοὺς ὠδήγησας
πρὸς ἀφθαρσίας δόμους,
θεοφόρε λευίτα,
Ἁγίου Ἰωάννου κόμης βλαστὴ
τῆς Εὐβοίας καὶ σέμνωμα
Ἁγίου Ὁρους, τοὺς σπεύδοντας εὐλαβῶς
τῇ σῇ χάριτι, Πορφύριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ος τοῖς ταπεινοῖς, διδοὺς χάριν, Χριστὸς ὁ Κύριος,
σὲ σκεῦος ἐκλογῆς ἀνέδειξε
καὶ θαυμασίων βρύσιν ἀκένωτον, πάτερ Πορφύριε·
διὸ καὶ τὴν ἀγίαν ψυχὴν σου
ὑπ' ἀγγέλων κυκλομένην
πρὸ τοῦ θρόνου Αὐτοῦ ὑπεδέξατο
καὶ στέφει μὴ γηρασκούσης δόξης κατέστειπε·
παρρησίαν οὖν ἔχων, παναοίδιμε, πρὸς Κύριον
πρέσβευε Αὐτῷ ἀπαύστως
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι...

Ἀπόστιχα
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ

Πάντας τοὺς εὐσεβεῖς
ἐξέπληττες ὀρώντας
τὴν χάριν ἣν περ εἶχες,
Πορφύριε, ἀφθόνως
προλέγειν τὰ ἐσόμενα.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Αῖστρον νεολαμπές
Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
πυρσεύμασιν ἀγάπης
καὶ διδαχῶν σου πάντα
ἐφώτισας, Πορφύριε.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίρει ἡ Ἀττική,
ἡ Εὐβοία καὶ Ἄθως
ὁ εὐκλεής, φωσφόρε
Πορφύριε, ὧν χθόνα
ἡγίασας ἀσκήσει σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

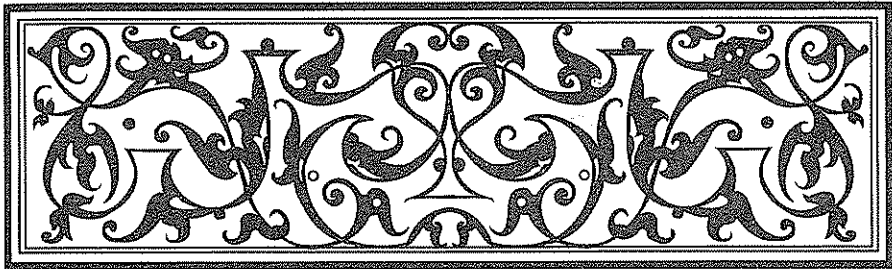
Ονομα τὸ σεπτὸν
τὸ Σόν, δεδοξασμένη
Θεότης τρισαγία,
Πορφύριος ὁ θεῖος
ἀρτίως ἐμεγάλυνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, Μαριάμ,
λιταῖς τοῦ Πορφυρίου,
νεολαμποῦς ὀσίου,
διάσωζε σοὺς δούλους
ἐκ συμφορῶν καὶ θλίψεων.

Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον
ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προϊμιακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τῶν ὁσίων ὁμόζηλος
ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν,
ἀσκητὰ Πορφύριε, ἀναδέδειξαι
διὰ παννύχων σου στάσεων,
σεμνῆς πολιτείας σου,
ἀσιγήτου προσευχῆς
καὶ ἀγάπης πρὸς ἅπαντας·
σὺ γὰρ ἴχνησι
τοῦ Κυρίου ἐπόμενος, τρισμάκαρ,
τῆς Αὐτοῦ ἀρρήτου δόξης
θεουργικῶς ἐκοινώνησας.

Ὡς ἠδύπνουν λευκάνθεμον
ἐν Εὐβοίᾳ ἐβλάστησας
καὶ τῶν Ἀθηναίων τοὺς δήμους ἠΰφρανας
ὀδμαῖς ἀρίστων φθεγμάτων σου,
σοφῆς νουθεσίας σου,
ὑποδείξεων ὀρθῶν
καὶ θαυμάτων, Πορφύριε,

τῶν ἀπειρῶν σου·
διὰ τοῦτο τὴν σὴν ἐπιτελοῦντες
ἀεισέβαστον νῦν μνήμην
δοξολογοῦμεν τὸν Κύριον.

Διοράσεως ἔκτυπον,
προοράσεως μέλαθρον
καὶ κανῶν εὐθύτατος διακρίσεως
ὀφθεῖς, Πορφύριε ὄσιε,
προσφύγων σου σύλλογον
πολιτείαν πρὸς ὀρθὴν
καὶ μετάνοιαν εἴλκυσας
τὸν ἐκάστοτε
προσερχόμενόν σοι μετ' εὐλαβείας
καὶ αἰτούμενον τὰς θείας
πρὸς τὸν Σωτῆρα δεήσεις σου.

Εν δρυμοῖς κατακέκρυπται
ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου
Ὅρους τοῦ Ἁγίου, σεπτὲ Πορφύριε,
κατὰ ῥητὴν ὀδηγίαν σου,
φανὲ ταπεινώσεως,
βιοτῆς θεοφιλοῦς
διαυγέστατον ἔσοπτρον
καὶ ὠράϊσμα
ἀσκουμένων ἐν Καυσοκαλυβίαις,
τοῦ Θεοῦ τῇ συνεργίᾳ
φευγόντων πλάνου τὰ ἔνεδρα.

Τῆς σαρκὸς ἅπαν φρόνημα
ἀγρυπνίαις ἐνέκρωσας
καὶ ψυχὴν ἐπτέρωσας πρὸς τὸ ἄχραντον
Χριστοῦ τὸ κάλλος, Πορφύριε,
Οὐ νῦν ἐν τοῖς δώμασι
δόξης θείας ἐντρυφᾶς
καὶ Αὐτόν, εὐσυμπάθητε
πάτερ, ὄσιε,

ἰκετεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων
τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην
ῥοδαῖς εὐήχοις καὶ ἄσμασιν.

Ο ἰφιεύσπλαγχνος Κύριος
σὲ ὡς ἄγγελον ἔστειλεν
ὁδηγεῖσαι κόσμον πρὸς τὴν μετάνοιαν
εἰς τὸν αἰῶνα, Πορφύριε,
τὸν φιλαμαρτήμονα
καὶ ἀνόσιον ἡμῶν,
ὃν ἐλάμπρυνας, ὅσιε,
ταῖς ἀκτίσι σου
ἀρετῶν, πολιτείας ἀμωμήτου
καὶ ποικίλων χαρισμάτων,
θαυματοβρῦτα ὑπέρλαμπρε.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Α ἴστηρ νεοπύρσευτος ἐδείχθης τῇ οἰκουμένῃ,
Πορφύριε θεόσοφε,
διασκεδάζων ὀμιχλώδους ἀποστασίας τὰ σκότη
καὶ καταλαμπρύνων εὐσεβῶν τὴν ὀμήγυριν·
σὺ γὰρ ἰσαγγέλως ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος
ἀστραπαῖς ἠῦγασας διακρίσεως καὶ ἀγάπης
τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου εὕρισκομένους,
φῶς Χριστοῦ παμφαέστατον·
καὶ τοῦ ἀστέκτου φέγγους θεατῆς γενόμενος
μὴ παύση πρεσβεύων τῷ ἐλεήμονι Θεῷ
ἀξιῶσαι καὶ τοὺς σὲ μακαρίζοντας ἀπολαῦσαι
τοῦ φωτὸς τοῦ διαιωνίζοντος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,...

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. κδ' 1-13)

Υιέ, μὴ ζηλώσης κακοὺς ἄνδρας, μηδὲ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν· ψευδῆ γὰρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν καὶ πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ. Μετὰ σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος καὶ μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετὰ αἰσθήσεως ἐμπίπλυνται ταμιεῖα ἐκ παντὸς πλούτου τιμίου καὶ καλοῦ. Κρείσσω σοφὸς ἰσχυροῦ καὶ ἀνὴρ φρόνησιν ἔχων γεωργίου μεγάλου. Μετὰ κυβερνήσεως γίνεται πόλεμος, βοήθεια δὲ μετὰ καρδίας βουλευτικῆς. Σοφία καὶ ἔννοια ἀγαθὴ ἐν πύλαις σοφῶν· σοφοὶ οὐκ ἐκκλίνουσιν ἐκ στόματος Κυρίου. Ἄλλα λογίζονται ἐν συνεδρίοις. Ἀπαιδεύτοις συναντᾷ θάνατος, ἀποθνήσκει δὲ ἄφρων ἐν ἀμαρτίαις. Ἀκαθαρσία δὲ ἀνδρὶ λοιμῶ ἐμμολυνθήσεται ἐν ἡμέρα κακῇ καὶ ἐν ἡμέρα θλίψεως, ἕως ἂν ἐκλίπη. Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον καὶ ἐκπρίου κτεινομένους μὴ φείση· Ἐὰν δὲ εἴπης, οὐκ οἶδα τοῦτον, γίνωσκε ὅτι Κύριος καρδίας πάντων γινώσκει καὶ ὁ πλάσας πνοὴν πᾶσιν, αὐτὸς οἶδε πάντα, ὃς ἀποδίδωσιν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Φάγε μέλι, υἱέ, ἀγαθὸν γὰρ κηρίον, ἵνα γλυκανθῇ σου ὁ φάρυγξ.

Σοφίας Σειρὰχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. λδ' 9-17)

Ανὴρ πεπαιδευμένος ἔγνω πολλὰ καὶ ὁ πολὺπειρος ἐκδηγήσεται σύνεσιν. Ὃς οὐκ ἐπειράθη ὀλίγα οἶδεν, ὁ δὲ πεπλανημένος πληθυνεῖ πανουργίαν. Πολλὰ ἑώρακα ἐν τῇ ἀποπλανήσει μου καὶ πλείονα τῶν λόγων μου σύνεσις μου. Πλεονάκις ἕως θανάτου ἐκινδύνευσά καὶ διεσώθην τούτων χάριν. Πνεῦμα φοβουμένων Κύριον ζήσεται, ἢ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν ἐπὶ τὸν σῶζοντα αὐτούς. Ὁ φοβούμενος Κύριον οὐδὲν εὐλαβηθήσεται καὶ οὐ μὴ δειλιάσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐλπίς αὐτοῦ. Φοβουμένου τὸν Κύριον μακαρία ἡ ψυχὴ· τίτι ἐπέχει καὶ τίς ἀντιστήριγμα αὐτοῦ; Οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν· ὑπερασπισμὸς δυναστείας καὶ στήριγμα ἰσχύος, σκέπη ἀπὸ καύσωνος καὶ βοήθεια ἀπὸ πτώσεως, ἀνυψῶν ψυχὴν καὶ φωτίζων ὀφθαλμούς, ἴασιν διδούς, ζῶν καὶ εὐλογίαν.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. δ' 7-15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελιωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ

Ἰδιόμελα
Ἦχος α'.

Δεῦτε, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα,
πνευματικὴν ἑορτὴν συγκροτήσαντες σήμερον
δόξαν ἀναπέμφωμεν Κυρίῳ
τῷ δωρησαμένῳ ἡμῖν ἀρτίως μεσίτην
τὸν θεοφόρον Πορφύριον·
οὗτος γὰρ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος
καὶ ὡς δρόσος Ἀερμῶν ἀναψύξας Ὁρθοδόξων τὸν σύλλογον
Θεῷ εὐηρέστησεν,
ᾧ πρεσβεῦει νῦν ἀπαύστως ἐν πόλῳ
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Εξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας
καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Εὐαγγελίου τηρήσας
ὄργανον εὐχρηστον τοῦ Παρακλήτου γέγονας,
πνευματέμφορε Πορφύριε·

κομισάμενος ὄθεν παρ' Αὐτοῦ χαρισμάτων ἐνέργειαν
οἰακοστρόφος ψυχῶν ὥφθης στερότατος τῶν σῶν προσφύγων,
ὧν τὰ ἐνδότερα ἐπεγίνωσκες καὶ τὰ ἐσόμενα προέβλεπες·
καὶ νῦν ὡς τῷ θείῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενος
φώτισον καὶ τῶν τιμώντων σε τὰς καρδίας
κατανοεῖν καὶ πράττειν τὰ τῶν ψυχῶν σωτήρια
ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου, πανσεβάσμιε.

Ἦχος γ'.

Πνεύματος θείου πλησθεῖς, θεοφόρε,
τοῦ μισοκάλου δαίμονος τὰς παγίδας
ὡς ἰστὸν ἀράχνης διέτεμες
καὶ θεαρέστως ἤνυσας τὸν βίον σου, Πορφύριε·
προσορμισθεῖς ὄθεν εἰς οὐράνιον λιμένα
καὶ χειρὶ ζωοποιῶ κομισάμενος
τὸ τῆς ἀφθαρσίας στέφος
ἀδιαλείπτως πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὡς λύχνος θεοφεγγῆς ἐτέθης ἐπὶ τὴν λυχνίαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου,
ἵνα φωτίζης τοὺς ἐν τῇ σκοτειᾷ
τοῦ παρόντος αἰῶνος κειμένους
ἀυγαῖς τῶν λόγων καὶ θεοσημείων σου, Πορφύριε·
προσενεγκῶν γὰρ τῷ Κυρίῳ τοὺς ἰδρωτάς τῶν καμάτων σου
καὶ τὸν καρπὸν τῆς ἐπὶ γῆς γεωργίας σου
ἀντεβραβεύθης παρ' Αὐτοῦ Βασιλείαν οὐράνιον
τὴν ἐν θείοις δώμασι πανευφρόσυνον·
αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, νεοφανῶν πατέρων ἀτίνακτε πρόβولة,
τοὺς ὡς προστάτην ὑμνοῦντάς σε ἀνύστακτον
καὶ μελιχραῖς μελωδίαις τελούντων ἐν πίστει
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Αγγελικὴν ποθήσας βιοτὴν παιδιόθεν
ἰσαγγέλως ἐπολιτεύσω ἐν ἐρημίαις καὶ ἐν τῷ κόσμῳ,
θεόσοφε, πάτερ Πορφύριε·
σὺ γὰρ ἰχνηλατῶν ἀρτίως
τὰς ἀρετὰς τῶν πάλαι διαλαμπάντων πατέρων
διαυγὲς δοχεῖον τοῦ Πνεύματος γέγονας, ἀξιάγαστε·
κληρονομήσας οὖν τὴν γῆν τῶν πραέων
καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τρυφῶν ἐν πόλῳ
πρέσβευε Κυρίῳ σωθῆναι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν
ἀκολουθήσας τοῦ Κυρίου τοῖς ἴχνεσι
καὶ ρέοντα πάντα βίου
ἐξ ἡλικίας μικρᾶς
ὄλη σου ἐφέσει
ἀρνησάμενος
ψυχῆς, παναοίδιμε,
καὶ νεκρώσας τὸ φρόνημα
σαρκὸς τὸ πνεῦμα
πρὸς Θεὸν ἀνεπτέρωσας
ιερώτατον
Παρακλήτου γενόμενος
σκήνωμα· ὄθεν εἴληφας
ὑπόθεν, Πορφύριε,
χάριν γινώσκειν μερόπων
καρδίας πάντα τὰ κρύφια
καὶ ὡσπερ παρόντα
τὰ ἐσόμενα προλέγειν,
θεομακάριστε.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ τῆς Εὐβοίας πυρσός,
ὁ ἀναφθεις ἐν τοῖς δρυμοῖς ἄρτι Ἐθωνος
καὶ πᾶσαν καταφωτίσας
τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ
ἀρετῆς ἀκτίσι
καὶ χρηστότητος,
Πορφύριε ὅσιε,
διακρίσεως ἄγαλμα,
ὑπακοῆς τε
καὶ ἀγάπης θησαύρισμα,
ὁ τοῖς λόγοις σου
ἀναπαύσας τὸ πλήρωμα
ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον
καὶ τοῦτο πρὸς ἄληκτον
χαρὰν ἰθύνας, παμμάκαρ,
καὶ εὐφροσύνην αἰώνιον,
εἰς ἣν δι' εὐχῶν σου
καὶ ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας
φαιδρῶς εἰσάγαγε.

Στίχος. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ἱερεὺς ὁ σεμνός,
ὁ τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς λογιζόμενος
ὡς ἔρημον καὶ βιώσας
ἀγγελικῶς ἐν αὐταῖς
ὥσπερ ἐρημίτης
θεοείκελος·
κατέχων γὰρ πίστεως
νέκταρ ὄντως γλυκύτατον
βροτοῦς ποθοῦντας
τοῦτο γεύσασθαι εἴλκυσας
πρὸς μετάνοιαν
σωστικὴν, πνευματέμφορε·
ὄθεν πολύχουν ἦνεγκας
καρπὸν τῷ Παντάνακτι

Χριστῷ, Πορφύριε θεῖε,
σπορεῦ τοῦ λόγου ἀκέραιε,
ὁ χάριν ἀφθόνως
εἰληφῶς λαὸν ἰθύνειν
πρὸς βίον κρείττονα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἀφθονοπάροχον πνευματικὸν τροφοδότην
τῶν ἐν βίου δίναις κλυδωνιζομένων
καὶ πρακτικῆς σοφίας ὑψηλότερα,
Πορφύριον τὸν νέον, εὐφημήσωμεν λέγοντες·
νεολαμπῶν ἀσκητῶν ἀκροθίνιον,
διοράσεως ἐκσφράγισμα
καὶ λειμῶν εὐωδέστατε τῆς ἐν Χριστῷ ταπεινώσεως,
μὴ παύση πρεσβεύων τῷ Κυρίῳ τῆς δόξης
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...
Νῦν ἀπολύεις... τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

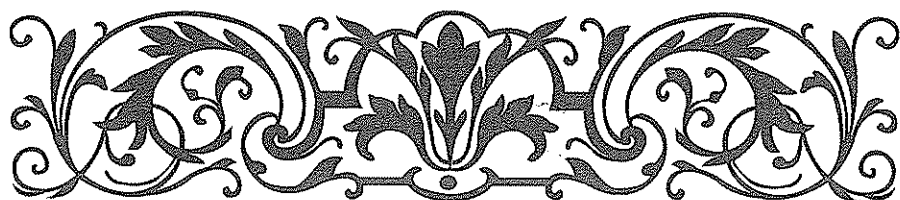
Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Προγιγνώσκειν τὸ μέλλον
σοφῶς, Πορφύριε,
ὡς ἀντιμίσθιον πόνων
καὶ βιοτῆς εὐσεβοῦς
χάριν δέδωκέ σοι ἄνωθεν ὁ Κύριος·
ἄνθος Εὐβοίας ἱερόν,
ἐκ τοῦ Ἄθω μυστικῶς
πρὸς κήπους μετεφυτεύθης
ἀλήκτου δόξης πρεσβεύειν
Χριστῷ ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Θεῶ ἱερουργῶν
εὐλαβῶς, θεοφόρε
Πορφύριε, σεμνὸς
θυηπόλος ἐδείχθης·
διὸ καὶ ἀπειλήφας
δαψιλῆ χάριν ἄνωθεν
βρῦειν ἅπασι
τῶν ἰαμάτων τὰ ρεῖθρα
τοῖς τιμῶσί σε
ὥσπερ ἀκένωτον κρήνην
ἐνθέου φρονήματος.

*Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.*

Δυσώπει ἐκτενωῶς,
Θεοτόκε Παρθένε,
ὑπὲρ τῶν εὐλαβῶς
σὲ ἀπαύστως τιμώντων
Υἱόν σου τὸν πάνσεπτον
καὶ Σωτῆρα τῆς κτίσεως,
Ὅν ἐκύησας

ὑπερφυῶς καὶ ὡς βρέφος
ἐν ἀγκάλαις σου
ταῖς παναχράντοις καὶ θεαίαις
ἀκόπως ἐβάστασας.

Μετὰ τὴν 6' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Βαλβίς ταπεινώσεως,
ὑπομονῆς καὶ εὐχῆς
ὀφθεῖς χάριν εἴληφας
ἀφθόνως ἐξ οὐρανοῦ,
Πορφύριε ὅσιε·
ὄθεν τοῖς πρόσφυξί σου
ἀναργύρως παρέχεις
ἴασιν καὶ εἰρήνην
ψυχικὴν ὡσπερ κρήνη
κιρνῶσα τοῖς διψῶσι πιστῶς
ὔδωρ εὐφρόσυνον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Δέσποινα,
ὀσίων πάντων χαρά,
λιταῖς τοῦ θεόφρονος
ἀρτιλαμπροῦς ἀσκητοῦ
καὶ φίλου τοῦ Τόκου σου,
Μῆτερ, γνησιωτάτου,
εὐλαβοῦς Πορφυρίου,
σῶζε τοὺς σοὺς οἰκέτας
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης
καὶ βλάβης ἀνηκέστου ἐχθροῦ
τοῦ παναλάστορος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Αρτίως ἠύγασας πιστοὺς πυρσεύμασι
τῆς ἐνοικούσης σοι ἀφθόνου χάριτος,
πνευματοφόρε ἀσκητά, ὃν τρόπος καὶ οὐχ ὁ τόπος
βιοτῆς ἠγίασε, προοράσεως μάργαρον,
κρίνον διακρίσεως καὶ λειμῶν διοράσεως·
διό σοι οἱ ἐν σκότει βοῶμεν· Χαίροις, Πορφύριε τρισμακάρ.

Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου,
ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαίρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν. (Λουκ. στ' 17-23)
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...
Ζήτει τῇ παρασκευῇ τῆς Β' ἑβδομάδος.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ
κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ασκητικῇ ἀγωγῇ σεαυτὸν καθάρας, πάτερ Πορφύριε,
δοχεῖον τὴν ψυχὴν σου καθαρῶτατον
κατέστησας τοῦ θεοῦ Παρακλήτου·
οἰκήσας οὖν ἐν σοὶ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς Κύριος
σὲ προγιγνώσκειν τὸ μέλλον ἠξίωσε
καὶ διαβλέπειν ψυχῶν τὰ ἐνδότερα·
πρέσβευε οὖν, μάκαρ, τῷ σὲ δοξάσαντι Κυρίῳ
εἰρήνην ἀστασίαστον ἡμῖν κατ' ἄμφω δωρῆσαι
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
"Πορφύριον, νέον πιστῶν καταφύγιον, ἄδω. Χ."

Ῥδὴ α'. Ῥχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πορφύριον, Δέσποτα,
τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα,
νεότευκτον οἴκημα
καταφυγῆς τῶν πιστῶν
καὶ ἀμάρυγμα
λαμπρὸν τῆς Ἐκκλησίας.
φαιδροῖς με ἀξίωσον
ἄδειν μελίσμασιν.

Ολόφωτον μέλαθρον
τῆς θείας χάριτος πέφηνας,
Πορφύριε ὅσιε,
ἀρτίως καὶ ἀκρεμῶν
διοράσεως
ψυχῶν ὄρᾶν τὰ ἔσω
δυνάμενος πάντοτε
τῶν προστρεχόντων σοι.

Ρέόντων ὑπέρτερος
ὀφθαίς, παμμάκαρ Πορφύριε,
ἐκ χρόνων νεότητος
ἔσχες ψυχῆς ὀφθαλμοῦς

πρὸς τὰ ἄρρευστα
ἐν πόλῳ ἐστραμμένους
σποδὸν λογιζόμενος
πάντα τὰ γήινα.

Φιλῶν χρηστοθήθειαν,
δικαιοσύνην, ταπεινώσιν,
νηστείαν καὶ ἄσκησιν
ἐδείχθης χειραγωγὸς
πρὸς τὴν ἄληκτον
ζωὴν τῶν σῶν προσφύγων
ἀλάνθαστος, χάριτος
σκευός, Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Υπέρλαμπρον σκῆνωμα
Θεοῦ τοῦ Λόγου, Παντάνασσα,
σκοτόμαιναν σκέδασον
τῆς ἀπιστίας ἡμῶν
καὶ ὁδήγησον
πρὸς φέγγος τοῦ Υἱοῦ σου
τὸ ἄστεκτον ἅπαντας
σὲ τοὺς γεραίροντας.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμολόγους.

Ραγείσας καρδίας ἐκ τοῦ ἄχθους
καὶ θλίψεων ρήμασι τοῖς σοῖς
ιάτρευες, Πορφύριε,
καὶ τὸν σταυρὸν ἐδίδασκες
τοῦ βίου φέρειν χαίροντας
τοὺς εὐσεβεῖς ἐπωμάδιον.

Ισχύος ἐπλήρους ἀσθενοῦντας,
βλαστὲ τῆς Εὐβοίας εὐθαλές,
καὶ κάμνοντας ἐστήριζες,
ἀπλότητος, Πορφύριε,
περικαλλὲς ἀνάκτορον
καὶ ταπεινώσεως ἄγαλμα.

Ο ἴδὼν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην
ἀπάγουσαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς
ἐβάδισας, Πορφύριε,
ἀρτίως καὶ κατήντησας
εἰς φωτεινὰ σκηνώματα
Χριστῷ συνεῖναι γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νόος μου ἀπέλασον ὁμίχλην,
Πανάμωμε, καὶ παρεκτροπὰς
φωτὶ τῆς ἐπιπνοίας σου,
εὐλογημένη Δέσποινα,
ὡς ἂν ἀεὶ δοξάζω σε
καὶ μεγαλύνω τὸν Τόκον σου.

*Κάθισμα. Ἦχος πλ. α΄.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.*

Αἰπαλῶν ἐξ ὀνύχων
Χριστοῦ τῷ ἔρωτι
ὡς τετρωμένος, παμμάκαρ,
τῶν ὑπὲρ λόγον καὶ νοῦν
κατηξίωσαι, Πορφύριε, ἐλλάμψεως·
ὄθεν ὡς ἄστρον παμφαῆς
ἐν ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς
διέλαμψας εὐσεβείας,
διδασκαλίας ἐνθέου
καὶ θαυμασίων σου πυρσεύμασι.

**Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Αἰδοξίας με ῥῦσαι,
Θεοχαρίτῳτε,
καὶ ἀμαρτᾶδων παντοίων
τὸν σὲ ὑμνοῦντα λαμπρῶς,
Μητροπάρθενε, τοῦ κόσμου καταφύγιον·

δειξόν με οὖν ὡς συμπαθῆς
Βασιλείας οὐρανῶν
Υἱοῦ σου τοῦ παναγίου
πολίτην σαῖς ἰκεσίαις
καὶ ῥυπτικαῖς σου παρακλήσεσιν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημένοσ ἐν δόξῃ.

Νεοπύρσευτον ἀστέρα
νοητοῦ στερεώματος
τοῦ τῆς Ἐκκλησίας
ἔγνωμέν σε, πάτερ Πορφύριε,
τὸν καταυγάσαντα κόσμον προοράσεως
ταῖς ἀκτίσι σου
καὶ ἀρετῶν λαμπηδόσι σου.

Εὐσεβούντων πλήθος μέγα
πρὸ τῆς ἱερωσύνης σου
ἔκλινεν αὐχένα
ἄφεσιν παισιμάτων αἰτούμενον
καὶ συμβουλάς σου σοφὰς ἀπεκδεχόμενον,
πάτερ ὄσιε,
πνευματοφόρε Πορφύριε.

Οσιότητος πυξίον,
λειτουργὸς ἐχρημάτισας
ναυδρίου, πάτερ,
θείου Γερασίου σεμνότατος
καὶ ἠκολούθησ αὐτοῦ καλῶς τοῖς βήμασι
πρὸς τελείωσιν
τὴν ἐν τῷ πόλῳ, Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου, Θεοτόκε,
τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα
καὶ ψυχῆς μου ὄλην
ζώωσον τὴν ἔφεσιν, κράζω σοι,
ποθεῖν τὰ κρείττω καὶ βίον ἀτελεύτητον

τὸν ἐν δώμασι
τῶν οὐρανῶν, Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Πατέρων ὑπόδειγμα,
ἐν τῇ ἐν Ἄθῳ ἤσκησας
Σκήτη Καυσοκαλυβίων, πάτερ,
καὶ τῶν ἀρχαίων
ὀφθεις ὀσίων εἰκῶν,
εὐχῆ καὶ ἀσκήσει ἀκλινεῖ
ἔλαμψας, Πορφύριε,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν.

Ι'σχὺν κομισάμενος
ὑπόθεν πάτερ ὅσιε,
ἔνεδρα ἐπάτησας τοῦ πλάνου
καὶ ὡς στρουθίον
τὴν ἐρημίαν φιλοῦν
μονύδριον ὤκησας ἐκῶν
Καλλισίων, πάνσοφε,
τὸ ἀρχαῖον, Πορφύριε.

Σοφίαν, Πορφύριε,
κατεῖχες τὴν οὐράνιον
εἰ καὶ οὐκ εὐμοίρησας παιδείας·
διόπερ πᾶσαν
τὴν γνῶσιν ἔσχες ψυχὰς
ἰθύνειν, Πορφύριε, καλῶς
πρὸς λιμένα εὐδίων
ἐν Χριστῷ τελειώσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα μυστήριον
τοῦ Τόκου σου θαυμάζοντες
κράζομεν Κυρία Θεοτόκε,
πῶς τὸν Σωτῆρα
καὶ ποιητὴν τοῦ παντός,

τὸν πᾶσαν συνέχοντα χειρὶ
κτίσιν ἐν τῇ μήτρᾳ σου
τῇ ἁγίᾳ ἐχώρησας;

Ῥδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ως φίλον Κτίσαντος γνήσιον
οἱ δῆμοι τῶν πιστῶν σε προβάλλομεν
πρέσβυν θερμότατον,
ὡς ἂν ἀεὶ διαπλέωμεν
τὸ πέλαγος τοῦ βίου
καλῶς, Πορφύριε.

Νὰς λαμπρὸς διακρίσεως
ὑπάρχων, Θεοφόρε Πορφύριε,
σαφῶς διέκρινες
τὰς ἐνεργείας τοῦ δαίμονος
καὶ ἀποφεύγειν πάντας
αὐτὰς ἐδίδασκες.

Μονῆς δομήτωρ γεγένησαι
τῆς ἐν τῷ Μηλεσίῳ, Πορφύριε,
εἰς ἣν ἐκάστοτε
πιστῶν τὰ πλήθη προσέτρεχον,
ἵνα τῆς σῆς ἁγίας
εὐχῆς τρυφήσοιεν.

Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθένε, θεόνυμφε,
ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός μου διοίκησιν
σοὶ ἀνατίθημι,
ὡς ἂν ὀρθῶς τὸ ὑπόλοιπον
τοῦ βίου διανύσω
ὁ τάλας δοῦλός σου.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν ὑακίνθῳ καὶ πορφύρᾳ ταπεινώσεως,
ὑπακοῆς τε καὶ ἀγάπης στολισάμενον
τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ ἔνδυμα καὶ ὀφθέντα
χαρισμάτων θείου πνεύματος ἐκσφράγισμα
εὐφημήσωμεν σοφίας ὡς διδάσκαλον
ἀνακράζοντες· Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος ἐν σαρκίῳ
καὶ βροτὸς ἀγγελόφρων,
Πορφύριε, ἀρτίως ἐπώφθης·
ᾔθεν πάντες ἀνθρώπων χοροὶ
ὡς χαρίτων θείων διαυγῆς ἔσοπτρον
τιμώντές σε κραυγάζομεν
φωναῖς πανευσεβέσι ταῦτα·
Χαῖρε, τὸ βλάστημα τῆς Εὐβοίας·
χαῖρε, τὸ σέμνωμα Ἐκκλησίας·
Χαῖρε, θεϊκῶν δωρεῶν στηλογράφημα·
χαῖρε, εὐλαβῶν χοϊκῶν θεῖον καύχημα·
Χαῖρε, ὕψος προοράσεως καὶ ἀγάπης λαμπηδῶν·
χαῖρε, βάθος διοράσεως καὶ χρηστότητος εἰκῶν·
Χαῖρε, ὅτι στηρίζεις τῶν καμνόντων καρδίας·
χαῖρε, ὅτι ἐδείχθης ἀκρεμῶν εὐσεβείας·
Χαῖρε, ἀστήρ εὐχῆς νεοπύρσευτος·
χαῖρε, λαμπτήρ ἀσκήσεως πάμφωτος·
Χαῖρε, δεινῶς τρυχομένων ἀκέστῳ·
χαῖρε, τῶν σῶν φοιτητῶν παρακλήτῳ·
Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἥτοι
τῆς ΙΘ' Νοεμβρίου / Β' Δεκεμβρίου. Εἶτα λέγομεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ὀσίοις ἀναπαυομένου
θαυματοβρύτου πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου τοῦ Νέου.

Στίχοι.

Ἀσκήσεως ἀμπεχόμενος πορφύραν
λαμπρὰν εἰσῆλθες, Πορφύριε, εἰς πόλον.

Μισῶν, Πορφύριε, γηράσκουσαν δόξαν
κοινωνὸς γέγονας τῆς μὴ γηρασκούσης.

Συναξάριον.

Ο ἄρτίως καταυγάσας τὸ νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα ἀκτίσιν ἀμέμπτου βιοτῆς καὶ θαυμασίων πλείστων πνευματοφόρος Πορφύριος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐγγυς τοῦ Ἀλιβερίου Εὐβοίας κειμένη κώμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Γόνος ἀπλῶν γονέων, ποιμένων ἀλόγων ζώων, μὴ εὐμοιρήσας τυχεῖν τῆς θύραθεν παιδείας ἠξιώθη γενέσθαι σοφότατος ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐφηβικῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ μιμούμενος τὸν Ὅσιον Ἰωάννην τὸν Καλυβίτην, λαθὼν τῆς προσοχῆς τῶν αὐτοῦ γονέων κατέφυγεν εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Ὑποτακτικὸς γενόμενος θεοφιλῶς ἀσκουμένων αὐταδέλφων μοναχῶν ἐν τῇ ἐκεῖσε ἱερᾷ τῶν Καυσοκαλυβίων Σκήτη προέκοπτεν τῇ ὑπακοῇ καὶ τῇ γνησίᾳ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ. Καταλιπὼν διὰ λόγους ὑγείας τὸν Ἄθωνα καὶ ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ οὐδόλως ἐμείωσε τοὺς ἀσκητικοὺς αὐτοῦ πόνους καὶ ἀγῶνας. Ἡ ἱερὰ τῶν Λευκῶν μονὴ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ὑπῆρξεν ἡ νέα παλαιστρα τῶν στερρῶν αὐτοῦ παλαισμάτων. Εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἐπισκοπείου ἐν Κύμῃ ἔλαβε τὸ χρίσμα τοῦ ἱερέως καὶ μετωνομάσθη εἰς Πορφύριον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Πορφυρίου. Πιστεύων ἀκραδάντως ὅτι ὁ τρόπος ζωῆς καὶ οὐχὶ ὁ τόπος ἀγιάζει τὸν ἄνθρωπον μετήνευκε τὴν ἔρημον εἰς τὸ πολύβοον ἄστν τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ἐτέθη ὁ λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἔλαμψε πάση τῇ οἰκουμένῃ. Ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γερασίμου τῆς Πολυκλικτικῆς, ἐν τῷ μονυδρίῳ τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Καλλισίων τῆς Πεντέλης καὶ ἐν τῷ ἡσυχαστηρίῳ τοῦ Μηλεσίου, ὃ χάριτι θείᾳ ἐδόμησεν, ἐδέχετο πλήθη καμνόντων, χειμαζομένων, ἀσθενούντων καὶ κακοπαθούτων. Εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς ἔρριπτε βάλ-

σαμον παρηγορίας, ἐλπίδος, ἀγάπης καὶ πίστεως. Διεκρίθη διὰ τὸ προορατικὸν αὐτοῦ χάρισμα, τὸ διορατικόν, τὸ ἱαματικὸν καὶ τὸ ποιμαντικόν. Ἀστὴρ πρώτου μεγέθους ἐπεθύμησε δύναι εἰς τὸ κελλίον τῆς αὐτοῦ μετανοίας, οὗπερ καὶ ἐπέτυχε. Μετέστη πρὸς μονὰς οὐρανίους τῇ ΙΘ' Νοεμβρίου / Β' Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1991 ἐκ τῆς ἱερᾶς τῶν Καυσοκαλυβίων Σκήτεως, ἔνθα καὶ ἐτάφη, μὴ ἀνακοινωθέντος τοῦ θανάτου αὐτοῦ πρὸ τῆς ταφῆς αὐτοῦ. Κατὰ ῥητὴν αὐτοῦ ὁδηγίαν τὰ λείψανα αὐτοῦ ἀνακομισθέντα μετὰ τριετίαν ἐτάφησαν εἰς δασύσκιον καὶ ἄγνωστον τοῖς πᾶσι δρυμὸν τοῦ Ἄθωνος ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πνευματικῶν τέκνων· ὁ ταπεινὸς οὕτω Γέρων ἀπέφευγε καὶ τὴν μετὰ θάνατον δόξαν καὶ τιμὴν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ζῶν καὶ μετὰ πότμον ὁ Πορφύριος ἀνεδείχθη πηγὴ θαυμασίων· διὸ καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ ὡς ἀγίου τιμᾶται πανηγυρικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς αὐτοῦ ὀσιακῆς κοιμήσεως.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τὰ συμβαίνοντα
τοῖς πᾶσι προεγίνωσκες
καὶ τὰ ἐνδότερα
τῶν καρδιῶν, ἀσκητά,
τῇ σῇ θείᾳ χάριτι
δοθείση ἄνωθεν
ὡς ἀόκνων σου
ἀγώνων ἀντιμίσθιον,
νέε λύχνε Ἐκκλησίας.

Αγγελόμορφε
Πορφύριε, ἀρχέτυπον
τῆς ταπεινώσεως,
τὴν τελευταίαν προορῶν
τὴν σὴν ἀνεχώρησας
διὰ τὸν Ἄθωνα
φεύγων, ὅσιε,

τιμὰς τὰς μετὰ θάνατον
καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων.

Φάρος πίστεως
νεολαμπής, Πορφύριε,
καὶ ἐπιγνώσεως
πυρσὸς ὀφθεις τηλαυγῆς
βολαῖς πολιτείας σου
σεμνῆς ἐφώτισας
κόσμον ἅπαντα
ἐν δυσχειμέροις ἔτεσιν
ἐκ Θεοῦ ἀποστασίας.

Θεοτοκίον.

Υπνον σκόρπισον
τῆς ἀμελείας, Δέσποινα,
ἐκ τῶν βλεφάρων μου
καρδίας, ἀναβοῶ
θερμῶς, καὶ ἀξίωσον
ὀρθρίζειν πάντοτε
πρὸς τὸν ἄδυτον
δικαιοσύνης ἥλιον,
Ἰησοῦν τὸν Ζωοδότην.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Γῆθεν πρὸς νομὰς ἐπουρανίους
μετέστης καλῶς τελέσας τὸν ἀγῶνά σου,
ἵνα σὺν τοῖς τάγμασι
τῶν ἀγγέλων πάντοτε
εὐφραίνῃ καὶ τοῦ Κτίσαντος
καὶ Παντοκράτορος,
Πορφύριε, πατέρων λαμπρότης,
ἀπολαύῃς κάλλους εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ι 'αμάτων εἴληφας τὴν χάριν
καὶ ξένων θαυμάτων πρόξενος γεγένησαι
ἐν ἐσχάτοις ἔτεσιν,
ἀσκητὰ Πορφύριε,
καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον·
διὸ τιμῶντές σε
πρεσβεΐας σου αἰτούμεθα πάντες
στένοντες ἐν ἄχθει καὶ θλίψεσι τοῦ βίου.

Ο "σιε, ἀόμματος ὑπάρχων
κατηύθυνας ὁδηγὸν τοῦ σοῦ ὀχήματος
πρὸς ναόν, ὃν ἤθελες
προσκυνῆσαι πάνσεπτον
μέσω δρυμοῦ, Πορφύριε,
πυκνοῦ, ἀλάνθαστε
πυξίς τῶν ποντουμένων ἐν βίῳ
εὐδίων πρὸς ὄρμον καὶ ἄκλυστον λιμένα.

Θεοτοκίον.

Νύκτα ζοφερᾶς μου ἁμαρτίας
ἀπέλασον καὶ περιδινοῦσάν με
παναθλίως θύελλαν,
Δέσποινα, πταισμάτων μου,
ἐκδυσώπῳ σε, πάναγνε,
ταχὺ φυγάδευσον
τῇ χάριτι τῇ σῇ πόρρῳ τάχος,
ἵνα σωτηρίας ὁ πολυτλήμων τύχω.

ᾠδὴ 9'. Ἄπας γηγενής.

Α"γγελοι τὴν σὴν,
Πορφύριε, κοίμησιν
πανηγυρίζουσι
καὶ βροτῶν ὀμήγουρις
νῦν μετὰ πότμον
τὴν θεϊαν μνήμην σου
τελοῦσα μεγαλύνει σου

θαυμάτων πέλαγος·
ὄθεν πάντες,
γῆ καὶ ἐπουράνια,
σῶν ἀγώνων ὑμνοῦσι τὰ ἔπαθλα.

Δάφνας οὐ φιλῶν,
οὐδὲ ὀρεγόμενος
ἐπαίνου ρέοντος
τὰ σεπτά σου λείψανα
κατὰ ῥητὴν σου
εὐχήν, Πορφύριε,
μετὰ τὴν ἀνακόμισιν
δρυμὸν εἰς δύσβατον
καὶ τοῖς πᾶσιν
ἄγνωστον ἐτάφησαν,
ταπεινώσεως φῶς νεαυγέστατον.

Ως ἡδυτερπὲς
σὲ μέλπομεν λείριον,
σοφὲ Πορφύριε,
καὶ νῦν συνωθούμενοι
εἰς τὸ σεπτὸν σου
ἡσυχαστήριον
παρακαλοῦμεν· πρέσβευε
Κυρίῳ δύναμιν
τὴν κατ' ἄμφω
καὶ εἰρήνην ἅπασι
σοῖς ἰκέταις διδόναι ἀείποτε.

Θεοτοκίον.

Χάριτος πηγὴ
ἀκένωτε, Δέσποινα,
ὑμνολογοῦμέν σε
καὶ καθικετεύομεν·
τῶν οἰκετῶν σου
ἀεὶ αἰτήματα
προσάγαγε πρὸς Κύριον,

τὸν θεῖον Τόκον σου,
καὶ παράσχου
ἅπανσι τὰ πρόσφορα
ὡς μητέρα Θεοῦ τοῖς τιμῶσί σε.

*Ἐξαποστειλᾶριον.
Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.*

Φωτόμορφε Πορφύριε,
ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσιν
ἀπέστειλέ σε ὁ Κτίστης
καὶ Φωτοδότης τῷ κόσμῳ
τῆς ἀγνωσίας ζόφωσιν
σκεδάσαι καὶ πυρσεύμασι
τῶν ἱερῶν φθεγμάτων σου
φωταγωγῆσαι τὰ πλάτη
τῆς ὑψηλίου ἀπάσης.

Θεοτοκίον.

Ως τέξασα τὴν ἄβυσσον
τῆς εὐσπλαγχνίας, Δέσποινα,
Θεὸν ἡμῶν Ζωοδότην
καὶ τῆς φθορᾶς καθαιρέτην,
ἐξ οὐρανοῦ ἐπίβλεπον
ἐπὶ τὸν σοὶ προσπίπτοντα
καὶ μετανοίας δεῖξόν μοι
γνησίας τρίβους, Παρθένε,
ἵνα σωθῆσομαι, κράζω.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
τα ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ, τοῦ παραδόξου θαύματος!

Αῶστρον νεαυγές, Πορφύριε,
τῶν ἀρετῶν σου φωτὶ
καὶ ἠθῶν σου πυρσεύμασι
δῆμον τὸν χριστώνυμον
νεωστὶ κατεφώτισας·

διὸ τὴν μνήμην
τὴν σὴν γεραίροντες
ἀποστασίας
ἐκδυσωποῦμέν σε
σκέδασον ζόφωσιν
καὶ ἡμῖν ἀνάτειλον
ταῖς σαῖς εὐχαῖς
ἡμᾶρ ἐπιγνώσεως
Θεοῦ σωτήριον.

Αΐνθος εὐθαλές, Πορφύριε,
τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φυέν,
ἀεναίοις ἀσκήσεσι
καὶ εὐχῇ ἐβλάστησας
ἀπαθείας ἠδύοσμον
ἐν ἐρημίαις
τοῦ ὄρους Ἄθωνος
καὶ ἐν τῷ κόσμῳ
σοφῶς ἀσκούμενος
ἄρτι κατηύφρανας
εὐωδίαις λόγων σου τοὺς εὐλαβῶς
ὡς ἐν κήπῳ χάριτος
σοὶ καταφεύγοντας.

Σκεῦος ἐκλογῆς, Πορφύριε,
χαρίτων θείων πλησθεὶς
προεγίνωσκες ἅπαντα,
πάτερ, τὰ ἐσόμενα
καὶ ψυχῶν τὰ ἐνδότερα
ὡς ἐν ὀθόνη
σαφῶς διέβλεπες·
διό σε πάντες
τιμῶντες κράζομεν·
πλήσον τῇ χάριτι
τῇ δοθείσῃ ἄνωθέν σοι δαψιλῶς
ὕγιείας ἅπαντας
τοὺς σοὶ προσφεύγοντας.

Πάτερ ἱερέ, Πορφύριε,
εὐκλείας θείας Χριστοῦ
καὶ τῆς αἴγλης τῆς κρείττονος
ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν
ἀπολαύων ἐν δώμασι
τοῖς οὐρανίοις
ἀπαύστως πρέσβευε
Χριστῷ διδόναι
ἡμῖν μετάνοιαν
καὶ πάσης ῥύεσθαι
συμφορᾶς τοὺς σπεύδοντας
σῆ ἀρωγῇ
καὶ θερμὴν ἀντίληψιν
ἐκδεχομένους σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῶν θεοφόρων ὁσίων ἡ ὁμήγουρις
ἀρτίως προσεδέξατό σε ἐν οὐρανίοις θαλάμοις,
ἡγιασμένε πάτερ ἡμῶν, Πορφύριε·
εὐσεβῶν δὲ τὰ συστήματα,
ὡς ἀληθοῦς ὁσιότητος θεοτυπώτου στήλης,
τὴν ἔξοδόν σου ἐκ τοῦ κόσμου τούτου
ἐξύμνησαν λέγοντα·
ταπεινώσεως ἔμπνουν παράδειγμα,
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ
ἐπομβρίσαι ἡμῖν οὐρανόθεν ἀφθόνως
ὑετὸν θείας χάριτος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι....
Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος
τοῦ Ὁσίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ὡδή.

Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας (κεφ. ε' 22-στ' 2).

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη,
χαρά, εἰρήνη..

Ζήτει τῇ ε' Δεκεμβρίου

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον (κεφ. ια' 27-20).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πάντα μοι
παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου...

Ζήτει τῇ ε' Δεκεμβρίου.

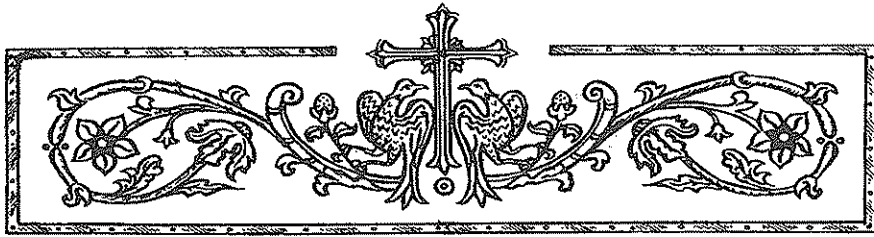
Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, ὁ χαρίτων πλησθεὶς πολλῶν
ἐν ἐσχάτοις χρόνοις
καὶ ἰθύνας πιστοὺς καλῶς
πρὸς λειμῶνας θείου,
ἀστήρ θεοσοφίας
καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης,
πάτερ Πορφύριε.

Δίστιχον.

Ἴθυνον, Πορφύριε, νομᾶς πρὸς θείας
σὲ εὐμοιρήσαντα γνῶναι Χαραλάμπη.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΙΩΣ ΕΚΚΛΑΜΨΑΝΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΕΜΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ νεοφώτῳ Ἐκκλησίας φωστῆρι
τῷ διαλάμπαντι ἀκτίσιν ἐνθέου
σοφίας, διακρίσεως, ἀόκνου εὐχῆς,
συμπαθείας, νήψεως καὶ ἀφάτου ἀγάπης,
ἅπαντες προσπέσωμεν ἀνακράζοντες πίστει
ὑπὲρ ἡμῶν, Πορφύριε, Χριστῷ
μὴ διαλίπης πρεσβεύων ἐκάστοτε.

**Δόξα. Τὸ αὐτό.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.**

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

“Ταπεινώσεως πλησὼν με, Πορφύριε, θείας. Χ.”

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ταμείον ἀδάπανον ἀρετῶν
καὶ πύρσευμα θείας
ταπεινώσεως νευαγές,
Πορφύριε, φεύγειν Φαρισαίου
ὕψηγορίαν δεινήν με ἀξίωσον.

Α΄παύγασμα νέον τῆς ἐν Χριστῷ
καινῆς πολιτείας,
σκοτομήνην ἡμῶν παθῶν,
Πορφύριε, σκέδασον λιταῖς σου
πρὸς τὸν Χριστὸν, φωτοπάροχον Κύριον.

Πατέρων ἀκρότης θεοφιλῶν,
Πορφύριε μάκαρ,
εὐσεβούντων κατευθυντήρ
πληθύς πρὸς δόμους οὐρανοῦς,
αὐτῶν ἡμᾶς οἰκιστὰς δεῖξον, ὅσιε.

Ε΄πίσταξον πᾶσι ταῖς σαῖς λιταῖς
ὑπόθεν ἐλέους
τοῦ Παντάνακτος καὶ Θεοῦ
ράνιδας τοῖς σὲ ἀεὶ τιμῶσιν
ὡς συμπαθείας νεφέλην, Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Ι΄λύος με κάθαρον τῶν παθῶν,
Κεχαριτωμένη
Θεοτόκε, ὡς ἂν στολὴν
λαμπρὰν καὶ χιτῶνα ἀφθαρσίας
περιβληθῶ ὁ πολύτλας οἰκέτης σου.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοσηροὺς λογισμοὺς μου
καὶ ἀπρεπεῖς σκέδασον
τῷ φωτὶ τῆς σῆς προστασίας,
πάτερ Πορφύριε,
καὶ τὰς θυρίδας νοῦς
ἀσφάλισόν μου τὰς πέντε,
ἵνα μὴ μολύνη με
ὁ πολυμήχανος.

Ως λαμπτήρ συμπαθείας
νεολαμπής, ὅσιε,
κόσμον κατεφώτισας ἄρτι
τὸν σοὶ προσφεύγοντα
καὶ ἐκζητοῦντα τὰς σὰς
πρὸς τὸν θεῖον ἰκεσίας,
ἀσκητὰ Πορφύριε,
θεοειδέστατε.

Στηριγμὸς ἀδυνάτων
σῶν ἰκετῶν ἄσειστος
ἐποφθεῖς, Πορφύριε μάκαρ,
καὶ καταφύγιον
χειμαζομένων δεινῶς
ἡμῶν λιτὰς μὴ παρίδης
νῦν ἐκδεχομένων σου
θείαν βοήθειαν.

Θεοτοκίον.

Εὐμενῶς τὰς αἰτήσεις
σῶν οἰκετῶν, Δέσποινα,
πρόσδεξαι καὶ ταύτας σὼ θείῳ
τόκῳ προσάγαγε,
Θεοκυῆτορ ἀγνή,
εὐλογημένη Μαρία,
ὡς θερμὴ μεσίτρια
κόσμου καὶ πρέσβειρα.

Διάσωσον
ἀπὸ κινδύνων, προγνώσεως ἐκμαγεῖον
καὶ χαρίτων τῶν τοῦ Θεοῦ, Πορφύριε, ἔσοπτρον,
τοὺς σπεύδοντας πόθῳ ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Επίβλεπον
ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

*Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα,
Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.*

Θαυμάτων πηγὴν ἀεὶ ῥύτον δοξάζων σε
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἀνέδειξε, Πορφύριε,
ἐξ ἧς ἀρυόμενοι
δαπιλῶς ἰάσεων νάματα
ἀναβοῶμεν· Χαίρε, ἀσκητά,
νεόδμητον κόσμου περιτείχισμα.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ως ἀστὴρ διοράσεως
λάμπας ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, Πορφύριε,
τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον
μόνον ἐκζητεῖν Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Στηλογράφημα νήψεως,
ψυχικῆς εἰρήνης καὶ ταπεινώσεως,
ἀσκητὰ Θεοῦ, Πορφύριε,
νήφειν με ἀξίωσον σὸν πρόσφυγα.

Πολεμούμενον πάθεσι
ζοφεροῖς εἰρήνευσον τὸν τιμῶντά σε
ὡς τοῦ πλάνου πολεμήτορος
ὀλετῆρα, ὅσιε Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Λύπης σκέδασον, Δέσποινα,
ζόφον τυραννοῦντά με ταῖς ἐντεύξεσι
Πορφυρίου τοῦ θεόφρονος
καὶ χαρᾶς πυρσεύμασί με αὔγασον.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ηῤεμον, σοφέ,
βίον ἄγειν με ἀξίωσον
καὶ ἀτάραχον, Πορφύριε, βοῶ,
ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Στῦλος ἀρετῆς
πεφηνῶς ἀρτίως, ὄλβιε,
ὑποστήριξον ἀγῶνας τοὺς ἡμῶν
ἀρετῆς πρὸς κτῆσιν, ἔνθεε Πορφύριε.

Οῤμβρον δωρεῶν
οὐρανόθεν μοι ἐπίσταξον
θείου Πνεύματος καὶ δρόσιον ψυχὴν
ἀμπλακίμασι πυρέσσουσαν, Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Νέου ἀσκητοῦ
Πορφυρίου ἀγαλλίαμα,
τὰ ἐντάλματα τηρῆσαι σοῦ Υἱοῦ
καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀξίωσον σοὺς πρόσφυγας.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Μελίσμασι μυστικοῖς τὴν μνήμην σου
τὴν πανίερρον τιμώντες βοῶμεν
ὁ ἀρωγὸς τεθλιμμένων καὶ ρύστης
καὶ ἰατὴρ δαιμονώντων ταχύτατος,
ἀπάλλαξόν με τῶν παθῶν
τρυχομένων δεινῶς με, Πορφύριε.

Επίσκεψαι ἐπικαλουμένους σε
καὶ σὴν θεῖαν αἰτουμένους πρεσβείαν
καὶ δὸς ἡμῖν σθένος τρῶσαι τὸν πλάνον
ἀγάπης ἔργοις καὶ πίστει, Πορφύριε,
ὁ τῇ μαχαίρᾳ προσευχῆς
ἀρχεκάκου συγκόψας τὸ φρύαγμα.

Πορφύριε, ποταμὲ νεόρρυθτε
θαυμασιῶν, τὰς ἀνίκμους καρδίας
ἡμῶν κατάρδευσον, σημειοφόρε,
ράνισι σῶν πρὸς τὸν Κτίστην ἐντεύξεων,
ἵνα τὴν χάριν σου ἀεὶ
μεγαλύνωμεν πάντες γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Οἰδήγησον πρὸς νομάς τοὺς δούλους σου
εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς αἰωνίου
τοῦ Πορφυρίου θερμαῖς ἱκεσίαις,
Θεοκυῆτορ ἀγνή, Ὁδηγήτρια,
ὡς ἂν σε ὕμνοις μελιχροῖς
εἰς αἰῶνας λαμπρῶς μεγαλύνωμεν.

Διάσωσον
ἀπὸ κινδύνων, προγνώσεως ἐκμαγεῖον
καὶ χαρίτων τῶν τοῦ Θεοῦ, Πορφύριε, ἔσοπτρον,
τοὺς σπεύδοντας πόθῳ ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις.

Αῤῥαυτε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῆς ταπεινώσεως ἔμπνουν θησαύρισμα
καὶ ἀρετῆς φιλοθέου διδάσκαλον,
Πορφύριον νέον, τιμήσωμεν

ὡς θαυμασίων φανὸν τὸν νεόφωτον
αὐτοῦ τὰς λιτὰς ἐξαιτούμενοι.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος
τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.
Εὐαγγέλιον Ματθ. 1α' 27-30.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον...

Προσόμοιον.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου
καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμη-
μά μου.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Βλάστημα περιδοξον
ἀγιοτόκου Εὐβοίας,
Ἀττικῆς ἠδύτερπνον
ἄνθος καὶ τοῦ Ἄθωνος
σεμνολόγημα,
πάτερ Πορφύριε,
μύροις σῶν χαρίτων
κατεμύρισας τὰ πέρατα
καὶ πάντας ἠΰφρανας
ἄρτι εὐωδία τῶν λόγων σου·
διὸ πιστῶν οἱ σύλλογοι
νῦν ἀποζητοῦντες τὰς σὰς πρεσβείας
ἐκβοῶμεν ῥῦσαι
ἡμᾶς ἐπηρειῶν τοῦ δυσμενοῦς,
ἀρρώστημάτων, κακώσεων
καὶ παντοίων θλίψεων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ροῦν κακίας μου, πάτερ,
κατακλύζοντα, οἴμοι,
ψυχῆς μου αὐλακας
εἰς τέλος πρεσβειῶν σου
δυνάμει τῶν ἐνθέρμων
καταξήρανον, ὅσιε,
κοσμῆτορ τῆς ἀρετῆς,
Πορφύριε παμμάκαρ.

Φθόνου, πάτερ, κινδύνων,
ἀλγηδόνων παντοίων
καὶ περιστάσεων,
Πορφύριε θεόφρον,
τοὺς καταφεύγοντάς σοι
ἀσινεῖς διαφύλαττε,
ἀκτημοσύνης εἰκῶν
καὶ ἀπαθείας ὄλβε.

Υπερόπτας γηίνων
τοὺς ἰκέτας σου δεῖξον,
κλεινὲ Πορφύριε,
ὁ εἰληφῶς τὴν χάριν
τὰ μέλλοντα προλέγειν
καὶ ψυχῶν τὰ ἐνδότερα
γιγνώσκειν, ὡς τῶν φθαρτῶν
ἀπάντων ὑπερόπτης.

Θεοτοκίον.

Ρύπον πλῦνον ψυχῆς μου
πρεσβειῶν σου ὑσώπω,
Θεοχαρίτωτε,
Κυρία Θεοτόκε,
καὶ ἄφεςιν πταισμάτων
ἱκεσίαις σου δίδου μοι,
ἵνα Χριστῷ σω Υἱῷ
εἰλικρινῶς δουλεύσω.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ἰέρωσύνης ἐνδεδυμένος ποδήρη
καὶ ἀγγέλων μιμούμενος βίον
εἴληφας τὴν χάριν
ἡμᾶς ὑπόθεν σκέπειν.

Ἐγνωμεν πάντες θεραπευτὴν σε τῶν νόσων
ὄθεν πίστει, Πορφύριε, τάχος
σπεύδομεν ἐνθέρμοις
πρὸς τὸν Χριστὸν λιταῖς σου.

Θαυμάτων ὤφθης ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις
πολυχέυμων χειμάρρους καὶ κρήνη
θεῖα ἰαμάτων,
Πορφύριε θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ἐν τρικυμίαις καὶ καταίγισι τοῦ βίου
ἴσθι σκέπη ἡμῶν, Θεοτόκε,
καὶ ἀπλανεστάτη,
Παρθένε, κυβερνήτις.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰάσεων ταμεῖον
ζῶν καὶ μετὰ πότμον,
πνευματοφόρε Πορφύριε, πέφανσαι
καὶ νοσημάτων παντοίων ἀλεξιτήριον.

Αγίως διανύσας
τὴν ζωὴν σου, πάτερ
καθαγιαζεις ἀπαύστως, Πορφύριε,
τοὺς ἀνυμνοῦντας τοῦ βίου σου τὰ παλαιίσματα.

Σωμάτων τὰς ὀδύνας
καὶ ψυχῶν τὰς νόσους
σαῖς ἰκεσίαις ἡμῶν ἐπικούφισον
ὡς ἰατρῶν ἀναργύρων βαλβίς, Πορφύριε.

Θεοτοκίον.

Χαρίτωσον, Παρθένε,
σὲ τοὺς ἀνυμνοῦντας
ὡς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἀνακτόριον
περικαλλές, Πορφυρίου τοῦ νέου σέμνωμα,

Ἄξιόν ἐστι... καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, διοράσεως ὁ κανών,
χαίροις, συμπαθείας
καὶ ἀγάπης ὁ θησαυρός,
χαίροις, ὁ ἀρτίως
εὐχῆ καὶ διακρίσει
ὡς ἥλιος ἐκλάμπας,
πάτερ Πορφύριε.

Τὸν ἱεροφάντορα τὸν σεμνόν,
τὸν πεποικιλμένον
θείου Πνεύματος δωρααῖς,
στέψωμεν ἐκθύμως
μελίσμασιν ἐνθέοις,
Πορφύριον, Κυρίου
φίλον τὸν γνήσιον.

Τέλος τοῦ σοῦ βίου σαφῶς προγνοὺς
ἦλθες εἰς τὸν Ἄθω,
ἵνα φύγῃς τῶν χοϊκῶν
ἔπαινον καὶ ὕπνον
ἐμπρέποντα ὀσίοις
ἐν τούτῳ ἐκοιμήθης
ἄρτι, Πορφύριε.

Χαίροις, ὁ ταχύτατος βοηθὸς
τῶν ἐμπεριστάτων,
τεθλιμμένων ἢ χαρμονή,
τῶν ἀδικουμένων
προστάτης καὶ νοσοῦντων
θεραπευτὴς ὁ θεῖος,
μάκαρ Πορφύριε.

Χαίροις, ὁ δυνάμενος ὀδηγεῖν
σῶν εὐχῶν πυξίδι
πεζοπόρους τοὺς τῆς ζωῆς
πρὸς χαρᾶς λειμῶνας,
Πορφύριε θεόφρον,
ψυχῶν οἰακοστρόφος
ὁ ἀπλανέστατος.

Χαίροις, ὁ χαρίτων πλησθεὶς πολλῶν
ἐν ἐσχάτοις χρόνοις
καὶ ἰθύνας πιστοὺς καλῶς
πρὸς λειμῶνας θείου,
ἀστήρ θεοσοφίας
καὶ ἀκραιφνοῦς ἀγάπης,
πάτερ Πορφύριε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Προγιγνώσκειν τὸ μέλλον
σοφῶς, Πορφύριε,
ὡς ἀντιμίσθιον πόνων
καὶ βιοτῆς εὐσεβοῦς
χάριν δέδωκέ σοι ἄνωθεν ὁ Κύριος·
ἄνθος Εὐβοίας ἱερόν,
ἐκ τοῦ Ἄθω μυστικῶς
πρὸς κήπους μετεφυτεύθης
ἀλήκτου δόξης πρεσβεύειν
Χριστῷ ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ ἑξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ Ἐύλου.

Αῖστρον ἀρετῶν νεολαμπές,
φрукτωρὲ σεμνῆς πολιτείας
καὶ λαμπηδῶν ἀκραιφνοῦς
νήψεως, Πορφύριε,
ἡμῶν σκοτόμαιναν
ἀμαρτίας διάλυσον
εὐχῶν σου τῷ φάει
καὶ χαρίτων λάμψεσι
τῶν σῶν καταύγασον
μύχια ἡμῶν τῆς καρδίας,
ἵνα ὡς προστάτην καὶ ρύστην
ἐκ δεινῶν ἀεὶ σε μεγαλύνωμεν.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον

Παθῶν, Πορφύριε, διάλυσον ζόφον
Χαραλάμπους σπεύδοντος τῇ ἀρωγῇ σου.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΙΩΣ ΕΚΚΛΑΜΨΑΝΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΕΜΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἀφθαρσίας τὴν πορφύραν ἐνδυσάμενον
χριστοφιλήτου ἀγωγῆς ὡς ἀντιμίσθιον
τῆς αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις πόθῳ
εὐφημήσωμεν, νῦν λύχνον διακρίσεως
καὶ λαμπάδα προοράσεως ὑπέρφωτον,
ἀνακράζοντες· Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Οἱ Οἴκοι

Αἴνερ σημειοφόρε,
δαψιλῶς ὁ ἐλκύσας
τοῦ Πνεύματος, Πορφύριε, χάριν, (ἐκ γ')
ὥσπερ κάτοπτρον ἡλιακόν,
καὶ θερμάνας πάντων τὰς ψυχὰς λόγοις σου,
ικέτευε τὸν Κύριον
ὑπὲρ τῶν εὐλαβῶς βοώντων·

Χαῖρε, ἡ αὔρα τοῦ Παρακλήτου·
χαῖρε, ἡ ἄρπα ζωῆς ἀλήτου.

Χαῖρε, νεαυγὲς Ἐκκλησίας ἀπαύγασμα·
χαῖρε, φωταυγὲς ἐγκρατείας ἐκπύρσευμα.

Χαίρε, σκεῦος θείας χάριτος διαυγές καὶ καθαρὸν·
χαίρε, ἄνθος ἀγιότητος μυροβόλον καὶ τερπνόν.

Χαίρε, ὅτι ἐδείχθης ταπεινώσεως κέρας·
χαίρε, ὅτι ὑπάρχεις διοράσεως γέρας.

Χαίρε, πιστῶν νεότευκτον ἔρεισμα·
χαίρε, πολλῶν νοσοῦντων τὸ ἴαμα.

Χαίρε, δι' οὗ εὐσεβεῖς κραταιοῦνται·
χαίρε, δι' οὗ μωρολόγοι τροποῦνται·

Χαίροις μάκαρ Πορφύριε.

Βρύσις κερνώσα πᾶσι
διειδέστατον ὕδωρ
ἀμείνονος ζωῆς ἀνεδείχθης,
ἐξ ἧς ἔσπευδον πάντες πιεῖν
καὶ τὴν δίψαν σθέσαι τῶν παθῶν, ὅσιε
Πορφύριε, οἱ ψάλλοντες
Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ πίστει·

Ἄλληλούϊα.

Γάνυται σοῖς σπαργάνοις
Ἰωάννου ἀγίου
ἡ κώμη ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ,
ἐν ἧ πρώτον ἡλίου τὸ φῶς
ἐθεάσω, πάτερ, ἀρετῶν ἡδιστον,
Πορφύριε, κιννάμωμον,
καὶ πόθῳ σοι κραυγάζει ταῦτα·

Χαίρε, τὸ ἔρκος τῆς εὐσεβείας·
χαίρε, τὸ ἔρνος τῆς Καρυστίας.

Χαίρε, εὐθαλέστατε κέδρε ἀσκήσεως·
χαίρε, τιμαλφέστατε ὄλβε συνέσεως.

Χαίρε, ἦμαρ νεαυγέστατον ἀενάου προσευχῆς·
χαίρε, φρέαρ ἀδαπάνητον συμπαθείας πατρικῆς.

Χαῖρε, θεῖε κοσμητορ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας·
χαῖρε, ὁ παρακλήτωρ χριστωνύμου χορείας.

Χαῖρε, λαμπὰς Θεοῦ ἐπιγνώσεως·
χαῖρε, ψεκὰς σοφίας τῆς κρείττονος.

Χαῖρε, σεμνῶν ἱερέων τὸ κλέος·
χαῖρε, πολλῶν ἀδυνάτων τὸ σθένος·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Δύναμιν οὐρανόθεν
εἰληφὼς τῶν προσύλων
ἀπάντων ὑπερόπτης ἐδείχθης
καὶ αὐλῶν θερμὸς ἐραστής,
ζηλωτὰ τῶν πάλαι ἀσκητῶν· ὄθεν σε,
Πορφύριε, γεραίροντες
κραυγάζομεν ἐν καταλύξει·

Ἄλληλούϊα.

Εὔρατο Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ ἡ ἁγία,
Πορφύριε, σὲ καύχημα νέον
καὶ οἱ δῆμοι πιστῶν ποδηγόν
ἀπλανῆ πρὸς βίον ἀληθῶς κρείττονα·
διό σε πάντες μέλποντες
ἐκθύμως σοι βοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, ἀζύγων ἡ θυμηδία·
χαῖρε, ὀσίων ἡ εὐκοσμία.

Χαῖρε, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ καλλιέρημα·
χαῖρε, τῆς ἀπάτης ἐχθροῦ νέον σύντριμμα.

Χαῖρε, ἔρεισμα ἀκράδαντον φιλαρέτου ἀγωγῆς·
χαῖρε, σέμνωμα θεότευκτον ἐπιπνοίας θεϊκῆς.

Χαῖρε, οἰακοστρόφος σταθηρὸς σῶν προσφύγων·
χαῖρε, ὁ οἰκονόμος τῶν Χριστοῦ μυστηρίων.

Χαίρε, κανών σεπτῶν ἀναβάσεων
χαίρε, σοφῶν πατέρων ἀρχέτυπον.

Χαίρε, κρουνὸς δωρημάτων παντοίων
χαίρε, πυρσὸς συμπαθείας μερόπων·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Ζόφωσιν συναφείας
κοσμικῆς ἀπελάσας
Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως φέγγει
μονοτρόπων ἠνώθης χοροῖς
Καυσοκαλυβίων τῆς σεπτῆς Σκήτεως
ἐν Ἄθωνι, Πορφύριε,
μεθ' ὧν ἀδιαλείπτως ἦδες·

Ἄλληλούϊα.

Ησκησας θεαρέστως
ἐν Ἄγιῳ τῷ Ὄρει
ὑπείκων γηθοσύνης τοῖς λόγοις
τῶν Γερόντων καλύβης τῆς σῆς·
ὄθεν διαβλέπειν τὰ κρυπτά, ὅσιε
Πορφύριε, ἠξίωσαι
προσφύγων σου βοώντων ταῦτα·

Χαίρε, τὸ ἄνθος τῆς ἐρημίας·
χαίρε, τὸ φάος τῆς καρτερίας.

Χαίρε, ζηλωτῆς ἰσαγγέλου βιώσεως·
χαίρε, ἐραστῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως.

Χαίρε, σῦριγξ οὐρανόφωνος σωστικῆς ὑπακοῆς·
χαίρε, κῶδιξ εὐανάγνωστος προσευχῆς καρδιακῆς.

Χαίρε, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ θεαρέστως βιώσας·
χαίρε, ὁ τῆς ἀγήρω εὐφροσύνης ποθῆσας.

Χαίρε, τῶν σῶν Γερόντων ἀνάψυξις·
χαίρε, σεπτῶν ὁσίων ἀνάδειξις.

Χαίρε, φαιδρότης Καυσοκαλυβίων·
χαίρε, λαμπρότης σκηνῶν οὐρανίων·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε,

Θεῖα παραχωρήσει
προσβληθεὶς ὑπὸ νόσου
βαρείας ἐκ τοῦ Ἄθω ἐξῆλθες
καὶ κατέλαβες τὴν τῶν Λευκῶν,
Χαραλάμπους μάκαρος, μονήν, ὅσιε,
ἐν ἧ βοᾶν οὐκ ἔπαυσας,
Πορφύριε, τῷ Παντεπόπτη·

Ἄλληλουῖα.

Ισχυσας παλαμναίου
τὴν ὄφρυν ἐδαφίσαι,
Πορφύριε, ἀτρύτοις σου πόνοις
καὶ ἀυγάσαι ὡς θεία λαμπὰς
ἀρετῶν καὶ βίου ἀκραιφνοῦς ἅπαντας
πιστούς σοι ἀνακράζοντας
ἐφέσει ὀλικῇ τοιαῦτα·

Χαίρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον·
χαίρε, προνοίας Αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαίρε, ὁ βαδίσας ὁσίων τοῖς ἴχνεσι·
χαίρε, ὁ ἐκλάμπας ἐνθέοις χαρίσμασι.

Χαίρε, ὕψος θείας γνώσεως τὸ εἰς πόλον ἀνυψοῦν·
χαίρε, βάθος ταπεινώσεως τὸν Βελίαρ ταπεινοῦν.

Χαίρε, τοῦ μισοκάλου ὁ συντρίψας τὰς πάγας·
χαίρε, τοῦ Παρακλήτου διαπνεύσας τὰς αὔρας.

Χαίρε, Χριστοῦ ἐρῶν ἐκ νεότητος·
χαίρε, χοροῦ ὁσίων ὁ σύσκηνος.

Χαίρε, παθῶν ὀλετήρ ψυχοφθόρων·
χαίρε, καλῶν ἀηδῶν ψυχοτρόφων·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Κόσμημα ἱερέων
εὐκλεῶν ἀνεδείχθης,
Πορφύριε, καὶ κλέος Γερόντων
ἀπλανῶν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς·
σὺ γὰρ ὁδηγήσας εὐσεβῶν ἄμετρον
χορείαν εἰς ἐπίγνωσιν
διήγειρας αὐτοὺς κραυγάζειν·

Ἄλληλούϊα.

Λάμπας ἐν ταῖς Ἀθήναις
ὡς ἀστήρ λαμπροφόρος,
Πορφύριε, ἀκτίσιν ἀγάπης
πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἐνδεεῖς
τῆς καρδίας πλοῦτόν σου πιστοῖς ἔδειξας
αἰεὶ σε μακαρίζουσι
καὶ πόθῳ ἐκβοῶσι ταῦτα·

Χαῖρε, ὁ ἄνθραξ τῆς συμπαθείας·
χαῖρε, ἡ μάστιξ τῆς ῥαθυμίας.

Χαῖρε, χελιδῶν ἕαρ θεῖον μηνύουσα·
χαῖρε, λαμπηδῶν τοὺς ἐν σκότει φωτίζουσα.

Χαῖρε, στόμα τὸ ἀσίγητον οὐρανίων προσευχῶν·
χαῖρε, πόμα ἱερώτατον ἀναψύξεως βροτῶν.

Χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ἢ πολυόλβος κτήσις·
χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ἀδιάσειστος βάσις.

Χαῖρε, ὁ τείνων χεῖρα τοῖς κάμνουσι·
χαῖρε, ὁ νέμων ῥῶσιν τοῖς πάσχουσι.

Χαῖρε, πηγὴ ἀγιάσματος θείας·
χαῖρε, πτυχὴ τῆς Χριστοῦ εὐσπλαγχνίας·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Μένων ἐν πολυβόῳ
ἄστει, τίμιε πάτερ,
ἐρήμου ζηλωτὰ ἡσυχίας,
ὅτι πάντων ὁ τρόπος ζωῆς
καὶ οὐχὶ ὁ τόπος τὰς ψυχὰς ἔδειξας
πτεροῖ πρὸς τὸν Παντάνακτα,
Πορφύριε, τῶν ἐκβοώντων·

Ἄλληλούϊα.

Νύκτα, πρωΐαν, πάτερ,
μεσημβρίαν, ἑσπέραν,
Πορφύριε, καὶ ἅπασαν ὥραν
προσευχόμενος νύκτα παθῶν
τὴν τὸν νοῦν μερόπων, θαυμαστὲ ὅσιε,
σκοτίζουσαν ἀπέβαλες·
διό σοι νῦν ἡμεῖς βοῶμεν·

Χαῖρε, παρόπτα τῶν ἐπιγείων·
χαῖρε, ἐπόπτα τῶν οὐρανίων.

Χαῖρε, ὁ ἀπαύστως Κυρίου δεόμενος·
χαῖρε, ὁ ἀόκνως χερσὶν ἐργαζόμενος.

Χαῖρε, ἔσοπτρον νεόσμηκτον τῆς ἀγγέλων βιοτῆς·
χαῖρε, στέφανον ἀνθόπλοκον ὁ λαβὼν ἐν οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῆς θεαυγείας τῆς αὐλοῦ θεάμων·
χαῖρε, χοροστασίας ἀσκητῶν προεξάρχων.

Χαῖρε, σεπτῶν ἀζύγων τὸ στέλεχος·
χαῖρε, πολλῶν ραθύμων ὁ ἔλεγχος.

Χαῖρε, μορφή ἰλαρότητος πλήρης·
χαῖρε, τερπνὴ ἀγαθότητος βρούσις.

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Τένων θαυμάτων ὤφθης
πολυχεύμων χειμάρρους,
Πορφύριε, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν
καταρδεύσας ἀρτίως ῥοαῖς
ἰαμάτων, πάτερ, δαφιλῶν ἄνωθεν,
τὴν νῦν σε μεγαλύνουσαν
καὶ κράζουσαν ἐν κατανούξει·

Ἄλληλούϊα.

Οῖνον τῶν ποντουμένων
τῇ θαλάσῃ τοῦ βίου,
Πορφύριε, τὴν τῶν Καλλισίων
μάνδραν καὶ Μηλεσίου, σεπτὸς
ἧς ὑπῆρξες κτίτωρ, ἀσκητά, ἔδειξας,
ἰθύνας πρὸς οὐράνιον
λιμένα τοὺς πιστῶς βοῶντας·

Χαῖρε, οἰκῆτορ τῶν Καλλισίων·
χαῖρε, ἀκέστορ τῶν πενομένων.

Χαῖρε, Θαβωρίου ὁ φῶς θεασάμενος·
χαῖρε, τοῦ Κυρίου τῆς δόξης συμμετοχος.

Χαῖρε, μάνδραν ὅτι ἠγειρας τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν·
χαῖρε, πᾶσαν ὅτι ἠῦφρανας τὴν χορείαν τῶν βροτῶν.

Χαῖρε, ὅτι ῥυθμίζεις τὴν ζωὴν σῶν προσφύγων·
χαῖρε, ὅτι ἐκλύεις τὴν ἰσχὺν δαιμονίων.

Χαῖρε, πιστῶν ἰθύντωρ πρὸς θέωσιν·
χαῖρε, πολλῶν πυξίς πρὸς τελείωσιν.

Χαῖρε, φανὸς τηλαυγῆς ἐγκρατείας·
χαῖρε, κρουνὸς ἀσθενῶν ἰατρείας·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Πάντων τῶν θεοφόρων
Ἐκκλησίας πατέρων
ὑπέρτερος, Πορφύριε, ὠφθης·
διὸ εἰς τῶν ἰχνῶν σου ὁσμὴν
πᾶσαι τῶν μερόπων στρατιαὶ ἔδραμον
ὡς ἄρνες, πάτερ, ἄκακοι
βοῶντες τῷ Χριστῷ ἐν πίστει·

Ἄλληλούϊα.

Ρᾶβδῳ τῶν πρεσβειῶν σου
πλάνου διαῤῥηγνύεις
τὴν ἔπαρσιν, Πορφύριε θεῖε,
ὁ αὐτῶν διαῤῥήξας ἰσχὺν
σοῖς ἀόκνοις πόνοις, προσευχῆ, στάσεσι
παννύχοις καὶ στερήσεσι·
διό σοι ἐκβοῶμεν πάντες·

Χαῖρε, ἀλάβαστρον χαρισμάτων·
χαῖρε, κυάθιον ἰαμάτων.

Χαῖρε, κοινωνὲ τῆς ἀδύτου φαιδρότητος·
χαῖρε, ἄρωγὲ εὐσεβῶς ὀμηγύρεως.

Χαῖρε, θήκη ἢ παρέχουσα φάρμακα ἰατρικὰ·
χαῖρε, λίμνη ἀναβλύζουσα ρεῖθρα θεραπευτικά.

Χαῖρε, σεπτῶν ἀγώνων ἱερὰ συντονία·
χαῖρε, πολλῶν θαυμάτων ταχινὴ αὐτουργία.

Χαῖρε, εὐχῆς ἢ κέδρος ἢ εὖσομος·
χαῖρε, ἀκτὶς ἀγάπης φωτόλαμπρος.

Χαῖρε, λαοῦ εὐσεβοῦς ἀντιλήπτωρ·
χαῖρε, χοροῦ ὕμνητῶν σου συλλήπτωρ·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Κέμνωμα μονοτρόπων,
τῶν ἀνθρώπων τὴν δόξαν
μισῶν καὶ προορῶν τελευτὴν σου
εἰς μετάνοιαν ἦλθες τὴν σὴν,
ἐνθα τὸν σὸν βίον ἐπὶ γῆς, ὅσιε
Πορφύριε, τετέλεκας
ἡσύχως καὶ ὑποπελλίζων·

Ἄλληλούϊα.

Τύπον ὡς ἐγκρατείας,
ταπεινώσεως βάθρον
καὶ πύργον ἀγιότητος θεῖον
σέ, Πορφύριε, οἱ γηγενεῖς
ἀνυμνολογοῦμεν καὶ φαιδροῖς ἄσμασι
σὲ στέφοντες ἐκάστοτε
βοῶμεν ὁμοφώνως ταῦτα·

Χαῖρε, προάγγελε ἐσομένων·
χαῖρε, συνέστιε τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε, πρεσβευτὰ τῶν προσφύγων σου ἄγρυπνε·
χαῖρε, ζηλωτὰ τῶν κρειττόνων θερμότατε.

Χαῖρε, ἔμψυχον ὠράϊσμα ἱερέων εὐλαβῶν·
χαῖρε, πάγχρυσον διάδημα τῶν ἁγίων λειτουργῶν.

Χαῖρε, ὅτι τὴν χάριν ἰαμάτων κομίζεις·
χαῖρε, ὅτι τὴν ζάλην παθημάτων κοιμίζεις.

Χαῖρε, Θεοῦ θεράπων ἰσαγγελος·
χαῖρε, ἐχθροῦ τοῦ πλάνου ἀντίπαλος.

Χαῖρε, εἰκὼν θεϊκῶν δωρημάτων·
χαῖρε, λειμῶν θεοσόφων ῥημάτων·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Υμνοις σε μελωδοῦμεν
τὸν θεώμενον πάντα
τὰ πόρρω ὡς ἐγγὺς καὶ τὰ βάθη
διαβλέποντα τῶν καρδιῶν
σῆ δοθείση, πάτερ, ἐκ Θεοῦ χάριτι,
Πορφύριε πανεύφημε,
ψαλμοῖς δὲ ἐκβοῶμεν θείοις·

Ἄλληλούϊα.

Φῶς, Πορφύριε, κόσμου,
εἰ καὶ φῶς ἐσκοτίσθη
ἐν γήρατι σεπτῶν ὀφθαλμῶν σου,
κατευθῦναι τοὺς σοὺς ὁδηγοὺς
πρὸς ἀγνώστους τόπους ἀσφαλῶς ἴσχυες,
οὐς, πάτερ, ἐπισκέψασθαι
ἐπόθει· ὅθεν σοι βοῶμεν·

Χαῖρε, τὸ φῶς τῶν πεπλανημένων·
χαῖρε, ἡ δᾶς τῶν ἐσκοτισμένων.

Χαῖρε, ὁ σαφῶς διαβλέπων τὰ μέλλοντα·
χαῖρε, ἀληθῶς ὁ θεώμενος ἄγνωστα.

Χαῖρε, δότης θείας χάριτος σοῖς ἰκέταις δαφιλής·
χαῖρε, γνώστης καταστάσεως σοῖ ἀγνώστου ἀκριβής.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας νεοστήρικτος βάσις·
χαῖρε, ἡ τῆς Εὐβοίας θεοφώτιστος φαῦσις.

Χαῖρε, πιστῶν χαρὰ ἀνεκκλήλητος·
χαῖρε, ἡμῶν μεσίτης θερμότητος.

Χαῖρε, φρουρὸς σῶν προσφύγων καὶ ῥύστης·
χαῖρε, σοφὸς μονοτρόπων ἀλείπτης·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

Χάριν ἐπιστηρίζειν
ἀδυνάτους τῇ πίστει,
νοσοῦντας ἀλγεινῶς θεραπεύειν
καὶ διώκειν πνευμάτων ἐσμὸν
ἀκαθάρτων εὗρες, ἀσκητὰ ἔνθεε,
τῶν πόθῳ προσιόντων σοι,
Πορφύριε, καὶ ἐκβοώντων·

Ἀλληλούϊα.

Υάλλειν ἐν κατανύξει
τῇ ἀγίᾳ σου μνήμη
ὠδὰς χαριστηρίους, παμμάκαρ,
καταξίωσον, ἐγκρατευτά,
τοὺς χειμαζομένους καὶ δεινῶς στένοντας
ικέτας σου, Πορφύριε,
τοὺς πίστει σοι βοῶντας ταῦτα·

Χαῖρε, ἡ ἴασις τῶν νοσοῦντων·
χαῖρε, ἐξίλασις τῶν πταιόντων.

Χαῖρε, τῶν Γερόντων τῶν νέων ἐκσφράγισμα·
χαῖρε, τῶν ὁσίων πατέρων ἐναύλισμα.

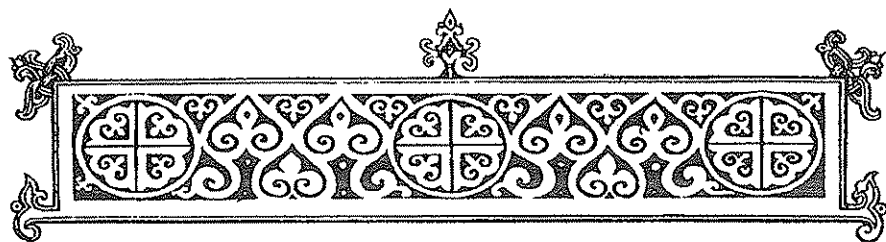
Χαῖρε, φάρος τηλαυγέστατος εὐκλεῶν Ἀθωνιτῶν·
χαῖρε, στῦλος ἀρράγέστατος Ἀθηναίων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, ὁ ἀποδέκτης θεϊκῶν δωρημάτων·
χαῖρε, ὁ ὁδοδείκτης εὐσεβούντων πρὸς πόλον.

Χαῖρε, λαμπτήρ ζωῆς ταπεινόφρονος·
χαῖρε, φωστήρ νεόφωτος πίστεως.

Χαῖρε, λαοῦ ἐν δεινοῖς παραστάτης·
χαῖρε, ἐμοῦ ἀρωγὸς καὶ προστάτης·

Χαίροις, μάκαρ Πορφύριε.

ΕΓΚΩΜΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΙΩΣ ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΕΜΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ

Ἀκροστιχίς ἡ ἐξῆς·

“Πορφύριον ἐγκωμιάζω, τὸν ἀρτίως λάμψαντα διορατικὸν πατέρα. Χ.Μ.”

Στάσις α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μεγαλύνομέν σε,
τὸν ἀπλοῦν, ταπεινὸν
καὶ μειλίχιον πατέρα, Πορφύριε,
ποδηγέτην εὐσεβῶν ὡς ἀπλανῆ.

Μεγαλύνομέν σε,
ἀρετῶν θεϊκῶν
μυροθήκην τὴν ὁδμὰς ἀποπνέουσαν
οὐρανῶν, σεπτὲ Πορφύριε, χαρᾶς.

Καὶ τὰ ἐπόμενα φέροντα τήνδε τὴν ἀκροστιχίδα·
“Πορφύριον ἐγκωμιάζω”

Πορφυρίου μνήμην
τοῦ ἀρτίως ἡμῖν
ἀρεταῖς ἐπιφανέντος τιμήσωμεν,
χαίροις, κράζοντες, φωστήρ νεολαμπές.

Ο ἑβδομήκοντος θεῖος
ἐποφθεῖς τῶν πιστῶν
πρὸς τελείωσιν, Πορφύριε, ἴθυνας
τοὺς προστρέχοντας τῇ χάριτι τῇ σῆ.

Ρ ἄντισμῶ εὐχῶν σου
ἐκτενῶν πρὸς Θεὸν
καθαγίασον τοὺς σοὶ καταφεύγοντας,
ὀσιότητος, Πορφύριε, κρουνέ.

Φωτοφόρον σέλας
ἐν ἐσχάτοις καιροῖς
ἀνατεῖλαν, σκοτομήνην, Πορφύριε,
ἀπεδίωξας τῶν θλίψεων ἡμῶν.

Υ μνωδίαις θεῖαις
βαίνομέν σε, βλαστὲ
Καρυστίας, πανωραῖε Πορφύριε,
ὁ ἀνθήσας ἀρετὰς παντοδαπάς.

Ρ ὕσαι κατωδύνων
συμφορῶν, ἀσκητά,
τοὺς τιμῶντάς σε, Πορφύριε ὅσιε,
μονοτρόπων ναυαγέστατε φωστήρ.

Ι ἑρεὺς Ὑψίστου
εὐλαβῆς καὶ σεμνὸς
πέλων χάριν Παρακλήτου προσεῖλκυσας
σοί, Πορφύριε παμμάκαρ, δασιλῶς.

Ο φλημάτων λύσιν
αἶτει δοῦναι ἡμῖν
τῷ Κυρίῳ ὑψηλίου, Πορφύριε,
εὐσυμπάθητε, ἀμάρυγμα εὐχῆς.

Ν ὄσους θεραπεύεις
καὶ διώκεις ταχὺ
ἀσθενείας ἀφ' ἡμῶν τῇ σῆ χάριτι,
θαυματόβρυτε Πορφύριε, κλεινέ.

Εν Ἀγίῳ Ὄρει
ἐδιδάχθης καλῶς
ἡγουμένους σου, Πορφύριε, πείθεσθαι
καὶ τελεῖν ἐν σωστικῇ ὑπακοῇ.

Γῆθεν πρὸς λειμῶνας
αἰδίου χαρὰς
καὶ ἀλήκτου εὐφροσύνης, Πορφύριε,
συναγάλλεσθαι μετέστης Ἰησοῦ.

Καυσοκαλυβίων
οἰκιστῆς ἱερὸς
τῆς ἐν Ἀθωνί, Πορφύριε, Σκήτεως
καὶ πανόσιος κατέστης ἀσκητῆς.

Ωραΐσας μόχθοις
ἐν Ἀθήναις ναὸν
τοῦ ὀσίου Γερασίμου, Πορφύριε,
λειτουργὸς αὐτοῦ ἐδείχθης θεϊκός.

Μονυδρίου κέρας
Καλλισίων σεπτόν,
ἐν αὐτῷ ἐφησυχάζων, Πορφύριε,
ἀνεπτέρους σὴν ψυχὴν εἰς οὐρανόν.

Ιᾶμάτων ἄμφω
ταχινὸς ἰατρός,
τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, Πορφύριε,
ἀνεδείχθης ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἡμῶν.

Ασκητῶν ἀκρότης,
χάριν εὔρες ὄρᾶν
τὰ μακρὰν ὡς τὰ ἐγγύς καὶ τὰ μέλλοντα
ὡς παρόντα, ὦ Πορφύριε σεμένε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ζάλην ἁμαρτίας,
Παναγία Τριάς,
ἄφ' ἡμῶν μακρὰν λιταῖς ἀποδίωξον
Πορφυρίου, ἀσκητοῦ νεοφανοῦς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ω ^ς Παρθενομήτερ,
σῶσον πάντας ἡμᾶς
τοὺς τιμῶντας Πορφυρίου τὰ σκάμματα
ἡγουμένου σε καρδίας χαρμονήν.

Στάσις β'. Ἦχος πλ. α'. Ἄξιόν ἐστι.

Α ^ςξιόν ἐστι,
διοράσεως διαυγεστάτην
ἄσμασι διόπτραν, Πορφύριε,
σὲ ὑμνεῖν καὶ μεγαλύνειν ἐκτενῶς.

Α ^ςξιόν ἐστι
τὸ νεόφωτον τῆς Ἐκκλησίας
ἄστρον εὐφημῆσαι, Πορφύριον,
τὸ φωτίσαν πάντας θείαις ἀρεταῖς.

Καὶ τὰ ἐπόμενα φέροντα τήνδε τὴν ἀκροστιχίδα:

“Τὸν ἀρτίως λάμπαντα”

Τέμων τῶν παθῶν
τὰς ἀκάνθας ξίφει προσευχῶν σου
ἤσκησας ἐν κόσμῳ, Πορφύριε,
ὡς ὑπίνους ἐρημίτης, ἀσκητά.

Ο ^ςσιε, βλαστὲ
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου κόμης,
ἐν μονῇ Λευκῶν ἐνασκούμενος
εὐηρέστησας Χριστῷ σῆ ἀγωγῇ.

Νέον τιμαλφές
Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐδείχθης
κόσμημα, Πορφύριε πάντιμε,
καὶ διάκοσμος χορείας ἀσκητῶν.

Αῤρι εὐσεβῶν
νουθεσίαις σου ταῖς θεοσόφοις
τοὺς χορούς, Πορφύριε, ἠΰφρανας
καὶ ὠδήγησας πρὸς ὄρμον ἀσφαλῆ.

Ρᾶδω σῶν εὐχῶν
ἐπιστήριζον τοὺς ὕμνητάς σου,
κλέος ἱερέων καὶ σέμνωμα
νέον πίστεως, Πορφύριε κλεινέ.

Τείχισον ἡμᾶς
σαῖς δεήσεσι, πνευματοφόρε,
ἵνα τοῦ παρόντος ἀνύσωμεν
βίου δίοδον, Πορφύριε, καλῶς.

Ιᾶ τὰς τιμὰς
καὶ τὴν δόξαν φύγης τῶν ἀνθρώπων
ἦλθες τελευτῆσαι, Πορφύριε,
εἰς τὸ Ἅγιον τὸ Ὄρος μυστικῶς.

Ωσπερ καθαρὸν
ταπεινώσεως καὶ ἀκτησίας
σκεῦός σε ὑμνοῦμεν, Πορφύριε,
οἱ γινώσκοντες σὴν θείαν ἀγωγήν.

Στῦλος ἀκλινῆς
τρυχομένων καὶ διωκομένων
ἄρτι ἀνεδείχθης, Πορφύριε,
θλιβομένων ἱερὰ καταφυγή.

Λάμπρον φῶς ἡμῖν
τὸ Θαβώριον σαῖς ἱκεσίαις,
ὁ ναὸν δομήσας, Πορφύριε,
τῆς Χριστοῦ Μεταμορφώσεως λαμπρόν.

Α ὕραν ζωτικὴν
Θείου Πνεύματος τῇ συνεργείᾳ
διαπνέεις πᾶσι, Πορφύριε,
τοῖς ἐν καύσωνί σοι σπεύδουσι πιστῶς.

Μ ἐμνησο ἡμῶν,
διοράσεως στηλογραφία
καὶ λαμπρὰ εἰκῶν προοράσεως,
τῶν τιμώντων σε, Πορφύριε, πιστῶς.

Υ ἄλλοντες φαιδρῶς
τοὺς ἀγῶνάς σου πρὸς σωτηρίαν
σὲ τὸν ἐν τῷ βίῳ κρατύναντα
μεγαλύνομεν, Πορφύριε, Χριστόν.

Α ἄλυτον ζωὴν
τοῖς προστρέχουσι σῆ θείᾳ σκέπῃ
δώρησαι, Πορφύριε ὅσιε,
παρρησίαν, ἥνπερ ἔχεις πρὸς Θεόν.

Ν ὁων, ἀσκητά,
ἰσοστάσιος ὀφθεις ἄυλων
σὺν αὐτοῖς εὐφραίνῃ, Πορφύριε,
νῦν ἐν δώμασι λαμπροῖς τῶν οὐρανῶν.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τ ράματα ψυχῆς,
τρισυπόστατε, μία θεότης,
οἰκετῶν πιστῶν σου ἐπούλωσον
Πορφυρίου ταῖς ἀπαύστοις προσευχαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α ἄσπιλε, ἀγνή,
Θεοτόκε, σῶσον τοὺς σοὺς δούλους
Πορφυρίου θείαις ἐντεύξεσιν
ἐκ δεινῶν τοῦ μισοκάλου πειρασμῶν.

Στάσις γ'. Ἦχος γ'. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι
μεγαλύνομέν σε,
Πορφύριε θεόφρον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι
Πορφυρίου πόνους
τιμῶμεν τοῦ ὀσίου.

Καὶ τὰ ἐπόμενα φέροντα τήνδε τὴν ἀκροστιχίδα·
“Διορατικὸν πατέρα. Χ. Μ.”

Δυνάμει Παρακλήτου,
Πορφύριε, τοῦ θείου
ἐπάτησας τὸν πλάνον.

Ιδεῖν Χριστὸν ἐν πόλῳ,
Πορφύριε, ἰδίῳ
βλεφάροις ἤξιώθης.

Οὐρανοδρόμον, πάτερ,
διήνυσας πορείαν,
Πορφύριε, ἐν κόσμῳ.

Ραῖνομεν σὴν μνήμην,
Πορφύριε, ἁσμάτων
τοῖς ἡδυπνεύστοις μύροις.

Αθωνιτῶν πατέρων
ἐκλείσας χορείας,
Πορφύριε, ἀρτίως.

Ταμεῖον ἰαμάτων
ἀσύλητον ὑπάρχεις,
Πορφύριε τρισμάκαρ.

Ιλέωσαι τὸν Κτίστην
τοῖς σὲ ὑμολογοῦσι,
Πορφύριε, ἐκθύμως.

Καυχᾶται ἐν σῇ θείᾳ,
Πορφύριε, προνοίᾳ
ἢ τῶν μερόπων τάξις.

Οὐ παύω ἀνυμνῶν σου
καμάτων τῶν πανσέπτων,
Πορφύριε, τὸ πλήθος.

Ναόν σε ὡς ἀμώμου
διαγωγῆς τιμῶμεν
περικαλλῆ, παμμάκαρ.

Πατέρων θεοφόρων,
Πορφύριε, ὑπάρχεις
τὸ καύχημα τὸ νέον.

Αῳίοις συγχορεύη
ἐν δήμοις οὐρανίοις,
Πορφύριε, ἀπαύστως.

Τὰ μέλλοντα προέγνως
καὶ κρύφια διέγνως,
Πορφύριε, καρδίας.

Εμπρέποντα ὁσίοις
τὸν ὕπνον ἐκοιμήθης,
Πορφύριε, ἐν Ἄθῳ.

Ρᾶνισι πρεσβειῶν σου
ἀγίασον τοὺς πόθῳ
τιμῶντας τὴν σὴν μνήμην.

Αῳί γενεαὶ πᾶσαι
Πορφύριον εἰς πάντας
τιμῶμεν τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Τριαδικόν.

Χαρᾶς ἀφθίτου πλησον
τοὺς σὲ δοξολογοῦντας,
Τριάς ὑπεραγία.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ματαίων καὶ προσύλων,
Θεοκυῆτορ, δεῖξον
σοὺς δούλους ὑπερόπτας.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με Πορφύριον ὑμνήσαι.

Τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι
θεασάμενοι τρόπους
σοὺς, Πορφύριε μάκαρ,
ἀρετῶν παντοδαπῶν
προσεγγίσεως ὅλαι
ὄντως ἐνεαὶ
μείνασαι ἐκραύγαζον·
χαῖρε, Θεοφόρων
πατέρων πρότυπον.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με Πορφύριον ὑμνήσαι.

Μύροις πάντες
ἠδυπνεύστοις ραίνοντες
σὴν, Πορφύριε παμμάκαρ,
μνήμην τὴν φωτολαμπῆ καὶ πάντιμον
ἀνακράζομεν φωναῖς αἰσίαις·
ἄστρον νεαυγὲς
τῆς πίστεως, σκέδασον
σκοτομήνην παθῶν
τῶν εὐφημούντων σε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με Πορφύριον ὑμνήσαι.

Λίαν καλῶς
ἐν τῷ κόσμῳ ἤνυσας,
ἡσυχίας φίλε, σὸν ἀγῶνα
καὶ κατέδειξας ἡμῖν,
Πορφύριε θεόφρον,
ὅτι ἀληθῶς
τρόπος τῆς ἀσκήσεως
καὶ οὐχὶ ὁ τόπος
ἀγιάζει ἅπαντας.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με Πορφύριον ὑμνήσαι.

Μυροφόροι ὡς νέαι
εὐσεβῶν αἱ χορεῖαι
τὴν σὴν μνήμην, Πορφύριε θεόφρον,
μελιρρύτοις ῥδαῖς
καὶ τερπνοῖς ἐφουμνίοις
ράινομεν θερμῶς
κράζουσαι ἀπέλασον
δυσωδίαν παθῶν
ἡμῶν σὴ χάριτι.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τὴν ἁγίαν Τριάδα
εὐλαβῶς προσκυνοῦντες
οἱ πιστοὶ καθ' ἐκάστην
ἀνακράζομεν· Πάτερ,
σὺν τῷ θείῳ Σου Λόγῳ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Σεπτῷ
καὶ ἁγίῳ Πνεύματι
Πορφυρίου λιταῖς
σῶσον τοὺς δούλους Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α γαλλίαμα θεῖον
Πορφυρίου τοῦ νέου,
Θεοτόκε Παρθένε,
μὴ παρίδης δεήσεις
τὰς ἡμῶν, ἀλλὰ τάχος
πρόφθασον, ἀγνή,
καὶ δεινῶν ἐκλύτρωσαι
σὲ ἀπαύστως
λαμπρῶς μεγαλύνοντας.

Ἄλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα,
δόξα Σοι, ὁ Θεός. (Τρίς)

Δίστιχον.

Πορφύριον ἔστεψε τοῖς ἐγκωμίων
ἀξιοχρέως ἄνθεσι Χαραλάμπης.

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΔΟΞΑ
Τῷ ΜΟΝῶ ΑΛΗΘΙΝῶ
ΘΕῶ ΗΜῶΝ

